

வினையாட்டு அமுதம்

திறமையே பெருமை தரும்!

ஏழை பணக்காரன், ஆண்டான் அடிமை, சாதி சமயம் போன்ற ஏற்றத்தாழ்வுகள் வினையாட்டு உலகத்தில் எனறும் தலைகாட்டுவதில்லை. தலைகாட்ட ஆரம்பித்தாலும், அவ்வப்போது அவை அடிபட்டே போகின்றன. அவமானப்பட்டே திரும்பியிருக்கின்றன.

திறமையுள்ளவனை வினையாட்டு உலகம் ஏற்றுக் கொள்கிறது, பாராட்டி பரிசளித்துத் தன்னையும் பெருமைப்படுத்திக் கொள்கிறது என்பதே உண்மையாகும்.

‘அறிவுடை ஒருவனை அரசனும் விரும்பும்’ என்பது புறநானூற்றுப் பாடல். ‘திறமையால் ஒருவனை

உலகமே விருட்பும்' என்பது புது மொழியாகவே கொள்ளலாம்.

அத்தகைய வாய்ப்பினை அளிப்பது வினையாட்டு உலகம்தான்.

கி.மு. 776ஆம் ஆண்டு கிரேக்கத்தில் முதன் முதலாக ஒலிம்பிக் பந்தயங்கள் தோன்றின என்பது வரலாறு. அதில் முதன் முதலாக ஓட்டப் பந்தயத்தில் வெற்றி பெற்ற பெருமையை உடையவன் கரோபஸ். அவனது வேலை சமையல் தொழில்.

கி.பி. 394ஆம் ஆண்டில் பழைய ஒலிம்பிக் பந்தயம் நிறுத்தப்பட்டு விட்டது. அதற்கு முன்னே நடந்த கடைசி ஒலிம்பிக் பந்தயத்தில் வெற்றிபெற்றவன் 'வாரஸ்டேட்ஸ்' என்பவன். அவன் அர்மேனிய நாட்டு இளவரசன்.

சமையல்காரனையும் போற்றினார்கள். சாம்ராஜ்ய சக்ரவர்த்தியின் மகனையும் போற்றினார்கள். காரணம்- திறமைசாலிகள் என்பதனால்தான்.

சாக்ரடிஸ், பிளேட்டோ போன்ற தத்துவமேதைகளும், மகாவீரன் அலெக்சாந்தர் போன்றவர்களும் ஒலிம்பிக் பந்தயத்தில் பங்கு பெற்றிருக்கிறார்கள்.

ஆகவே, 'எல்லோரும் பங்கு பெறலாம்; திறமையே பெருமை தரும்' என்ற தீர்ப்பினை எப்பொழுதும் வழங்குகிறது வினையாட்டு உலகம். நீங்களும் பங்குபெறலாம். பயனுறலாம். புகழ்பெறலாம். முயற்சிக்கு முன் உதாரணங்கள் எத்தனை இருக்கின்றன பார்த்தீர்களா!

பூவா தலையா?

போட்டி ஆட்டத்தைத் தொடங்குவதற்காக, ஒரு நாணயத்தைச் சுண்டிவிட்டுக் கீழே விழும்போது, தலையா, பூவா என்று கேட்டு, முடிவினைத் தேர்ந்தெடுப்பது தற்பொழுது நடைமுறையில் உள்ள பழக்கமாகும்.

கிரிக்கெட் ஆட்டம் மற்றும் பூப்பந்தாட்டம், தளப்பந்தாட்டம், மென் பந்தாட்டம் இவற்றில் ஆட்டத்தையும் மட்டையை சுற்றிச் சுழலவிட்டு, முன்புறமாயின்புறமா என்று கேட்டு முடிவுசெய்யும் பழக்கம் நடைமுறையில் இருந்து வந்திருக்கிறது.

கிராமப்புறங்களில் சிறுவர்கள், சிறுமிகள் விளையாடுகின்ற சிறு ஆட்டங்களின்போது, யார் முதலில் விளையாட வேண்டும் என்பதற்காக, ஓட்டாஞ்சில் என்பார்களே (பாணையின் உடைந்த பகுதி), அதனை எடுத்து மேலே தூக்கிப்போட்டு கறுப்பா, வெள்ளையா என்று கேட்டுமுடிவு செய்வார்கள்.

கிராமப்புறத்து இந்தத் தமிழ்நாட்டுப் பழக்கம், கிரேக்க நாட்டிலும், கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முன்னிருந்தே இருந்து வந்திருக்கிறது. உடைந்த பாணையின் ஓட்டினை எடுத்து, மேலே சுண்டி சுழல விட்டு, இரவா பகலா என்று கேட்பார்களாம். இரவு என்றால் ஓட்டின் கறுப்புப் பகுதியாகும். பகல் என்றால் ஓட்டின் வெள்ளைப் பகுதியாகும். இதனை இரவா பகலா என்று கேட்டு, போட்டு விளையாடி இருக்கின்றார்கள்.

இப்பொழுதும் ஓட்டுச் செல்லில் கறுப்பு வெள்ளைப் பகுதி இல்லையென்றால், ஒருபுறம் எச்சில் துப்பிக்

கொண்டு, எச்சிலா பச்சையா என்று கேட்டு, ஆடுகின்ற பழக்கமும் உண்டு.

மக்கள் எங்கிருந்தாலும், பின்பற்றிய பழக்க வழக்கங்கள் எல்லாம், சொல்லி வைத்தாற்போன்று ஒரே மனப்பான்மையில் விளைந்தவைபோல் அமைந்திருப்பது ஆச்சரியமாகத்தான் இருக்கிறது.

மாரதான் ஓட்டத்தின் தூரம் !

மாரதான் ஓட்டம் என்பது 26 மைல் 385 கெஜ தூரம் ஓடக்கூடிய நெடுந்தூர ஓட்டமாகும். அதை ஒலிம்பிக் பந்தயத்தில் இணைக்க வேண்டும் என்று முயற்சி எடுத்தவர் மைக்கேல் பிரேல் என்பவர்.

மாரதான் ஓட்டம் ஏன் வைக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்குரிய வரலாற்றினை அறிந்து கொண்டால், அதன் மகத்துவம் நமக்கு நன்கு விளங்கும்.

கி.மு. 490ம் ஆண்டில் பாரசீகத்தார் கிரேக்கத்தில் உள்ள ஏதென்ஸ் நாட்டின் மீது படையெடுத்தனர். மிகவும் கடுமையான போர் நடந்தது. ஏதென்ஸ் வீரர்கள் ஜீவமரணப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர். மாரதான் எனும் இடத்திலேதான் போர் நடந்து கொண்டிருந்தது.

ஏதென்ஸ் நாட்டு மக்கள் போரின் முடிவு பற்றி அறிய, நகர வாயிற்புறத்திலே ஏக்கத்துடனும் பரபரப்புடனும் நின்று கொண்டிருந்தனர். இறுதியில் ஏதென்ஸ் வீரர்களே வென்றனர். பாரசீக வீரர்கள் தோற்றோடினர். இந்த வெற்றிச் சேதியை காத்துக்

கிடக்கும் ஏதென்ஸ் மக்களுக்குக் கூறவேண்டுமே! என்ன செய்வது?

சேனைத்தலைவன், 'பிடிப்பைட்ஸ்' என்னும் வீரனை அழைத்தான். இனிக்கும் சேதியை ஏதென்ஸ் மக்களுக்குக் கொண்டு போகுமாறு பணித்தான். அதற்கு முன்தான், அவ்வீரன் ஸ்பார்ட்டா எனும் நாட்டிற்குப் படை உதவி கேட்டுப் போய்வந்தவன்.

வாகன வசதியோ, பிரயாண வசதியோ இல்லாமல், ஓட்டமும் நடையுமாகவே 115 மைல்களைக் கடந்து போய் வந்தவன், இந்த வெற்றிச் சேதியைக் கொண்டு போகும் பணியையும் மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொண்டான்.

ஓடிவந்த இளைப்பும் களைப்பும் அவனைத் தடுக்க வில்லை. காட்டிலும், மேட்டிலும், சேற்றிலும், சகதியிலும், பனியிலும், குளிரிலும் அவன் இரண்டு இரவுகள் ஓடினான். ஓடிக்கொண்டேயிருந்தான்.

இளைத்துக் களைத்த உடல். இரத்தத்தை இரைத்துக் களைத்த இதயம். சுவாசித்துச் சலித்த நுரையீரல். அவன் வேகத்தைத் தடுத்தன. ஆனால் ஓடும் உற்சாகத்தைக் கெடுக்க முடியவில்லை.

ஏதென்ஸ் நாட்டின் கோட்டை வாயிலில் மக்கள் குழுவியிருந்தனர். நாட்டு மக்களைக் கண்டான். பேரானந்தம் கொண்டான். மனம் அலைபாய்ந்தது. ஆனால் கால்கள் நிலையிழந்தன. பின்னிக்கொண்டன. வாய் இதழ்கள் உலர்ந்தன. கண்கள் செருகிக் கொண்டன. "வென்று விட்டோம். மகிழ்ச்சி கொள்ளுங்கள்" என்று கூறினான். பிறகு, தள்ளாடி,

திடீரென்று கீழே விழுந்தான். பிறகு, அவன் எழுவே இல்லை. அதே நிலையில் அமரன் ஆகிவிட்டான்.

நாட்டின் மானம் காக்கப் போராடிய அந்த மாவீரன், ஒலிம்பிக் பந்தயங்களில் வெற்றிபெற்றிருந்த வீரன், தாயகத்தின் பெருமை காக்கத் தன்னுயிரையும் தந்த மாவீரன் ஓடிவந்த தூரம் 26 மைல்கள்.

அந்த தூரத்தைக் கணக்கிட்டு, அஞ்சா நெஞ்சன், ஆண்மையாளன், அருங்குணச் சிறப்பாளன், நாடு காக்கும் சீலன், பிடிப்பைட்சின் நினைவாக, மாரதான் ஓட்டத்தை ஒலிம்பிக் பந்தயங்களில் இணைத்தார்கள்.

அந்த மாவீரன் நினைவாகவே இன்றும் மாரதான் ஓட்டம் நடைபெறுகிறது.

அந்த பிடிப்பைட்ஸ் ஓடிய தூரமானது மாரதான் எனும் இடத்திற்கும் ஏதென்சுக்கும் இடையே உள்ள தூரமாகும். அதனை 26 மைல் என்று கணக்கிட்டு, அதையே மாரதான் ஓட்டத்தின் தூரம் என்று வைத்திருந்தனர். இப்பொழுது மாரதான் ஓட்டமென்றால் 26 மைல் 385 கெஜதூரம் ஓட வேண்டும் என்பது விதிமுறையாகும். அப்படியென்றால், இந்த 385 கெஜ தூரம் ஏன் வந்தது? எப்படி வந்தது என்ற கேள்விகள் எழுகின்றன அல்லவா!

1896 ஆம் ஆண்டுதான் முதன் முதலாக புதிய ஒலிம்பிக் பந்தயம் தொடங்கியது. அதுவும் கிரேக்க நாட்டில் உள்ள ஏதென்ஸ் என்னும் இடத்தில்தான் நடைபெற்றது. மாரதான் ஓட்டமும் அதில்தான்

அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அந்த ஓட்டப் போட்டியும் பிடிப்பைப் என்னும் வீரன் இந்த வழியாகத்தான் ஓடி யிருப்பான் என்று நம்பிய வழியினைப் பின்பற்றியே போட்டியும் நடத்தப் பெற்றது. அதில் வென்றவன் ஸ்பிரிடன் லூயிஸ் என்ற கிரேக்க நாட்டு வீரன் ஆவான்.

பிறகு 1900, 1904ஆம் ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற ஒலிம்பிக் போட்டிகளிலும் மாரதான் ஓட்டப் போட்டி நடத்தப் பெற்றது. அதில் பார்வையாளர்களுக்கு ஓடு குறையானது உறுத்திக் கொண்டிருந்ததை பந்தய அதிகாரிகள் கவனித்து விட்டனர்.

மிகக் கொடுமையான ஓட்டப் பந்தயம் இது. 26 மைல் தூரத்தை ஓடி முடிக்கின்ற வீரன், காடுமேடு எங்கும் சுற்றி வந்து, திடீரென்று, பந்தய அரங்கத்துள் வந்தடைந்தவுடன் போட்டி முடிந்து விடுவதால், அந்த வெற்றி வீரனையும், பின்பற்றிவரும் மற்ற வீரர்களை யும் ஒன்றாகப் பார்க்க முடிவதில்லையே என்பதுதான் அந்தக் குறை.

ஆகவே, 26 மைல் தூரத்தையும் ஓடி முடித்து, பந்தய அரங்கத்திற்குள் நுழைந்து, அதனை ஒரு சுற்று சுற்றி விட்டு முடிக்க வேண்டும் என்று முடிவெடுத்தனர். அந்த ஒரு சுற்றின் தூரம் 385 கெஜமாகும். ஓடும் வீரனின் நீண்ட பொறுமையையும் விடாத் தன்மையையும் இது மிகைப்படுத்திக் காட்டும் என்று மற்றவர்கள் கூறினர். அதன்படியே 1908 ஆம் ஆண்டி லிருந்து மாரதான் ஓட்டத்தின் தூரம் 26 மைல் 385 கெஜம் என்று வந்து விட்டன.

மாரதான் ஓட்டத்தில் ஒரு கணக்கு !

மாரதான் ஓட்டத்திற்குரிய தூரம் 26 மைல் 385 கெஜ தூரம் என்பது ஏற்கனவே உங்களுக்குத் தெரியும்.

அந்த ஓட்டத்தை ஓடி முடிக்கின்ற நேரமோ, உலக சாதனை நேரத்தின்படி 2 மணி நேரம் 8 நி. 33.6 விநாடிகள் தான். இது 1972 ஆம் ஆண்டு, ஒரு அமெரிக்கர் ஓடி முடித்த சாதனையாகும்.

மங்கை ஒருத்தியும் இந்த மாபெரும் தூரத்தை ஓடி, மாறாத சாதனை ஒன்றையும் நிகழ்த்தியிருக்கிறாள். மேற்கு ஜெர்மனியைச் சேர்ந்த கிறிஸ்டினா வேலன்சிக் என்ற பெண்மணி, 1975 ஆம் ஆண்டு, மே மாதம் 3ந்தேதி மேற்கு ஜெர்மனியில் உள்ள தூல்மன் என்னும் இடத்தில் ஓடிய நேரம் 2 மணி 40 நிமிடம் 15 விநாடிகளாகும். பெண்களுக்கு மாரதான் ஓட்டப் பந்தயத்தில் போட்டி இல்லையென்றாலும், தங்களுக்கும் அந்த திண்மையும் திறமையும் இருக்கிறது என்று நிரூபிப்பதற்காக அவள் ஓடினாள்.

மாரதான் ஓட்டத்தில் இந்திய ஆண்களின் சாதனை 2 மணி 15 நிமிடம் 57.4 விநாடிகள். இராணுவத்தைச் சேர்ந்த சிவநாத்சிங் எனும் ஓட்டக்காரர் நிகழ்த்திய அரிய சாதனையாகும்.

மிகுந்த கடுமையும் கொடுமையும் நிறைந்த மாரதான் ஓட்டப்பந்தயத்தில் பங்குபெறும் உலக வீரர்கள், சில சமயங்களில் பாதி ஓட்டத்தை முடிக்க முடியாமல் போய் படுத்து விடுவதும் உண்டு.

அத்தகைய ஓட்டத்தினைப் பற்றி, ஆராய்ச்சி செய்திருக்கிறார்கள் விளையாட்டு வல்லுநர்கள். அதுவும் ஒரு கணக்கையே உருவாக்கி இருக்கிறார்கள். வெயில் அல்லது பனிமிகுந்த நாட்களில் பந்தயம் நடக்கும். அல்லது அந்ததூரத்தை ஓடி முடிப்பதற்குள் கால்களில் கொப்பளங்கள் ஏற்பட்டு, தரையில் கால்களை ஊன்ற முடியாமல் கூட போய்விடும்.

கொப்பளம் உண்டாகின்ற காரணத்தை ஆராய்ந்த போது, ஒவ்வொரு ஓட்டக்காரரும் 28,000 தடவை களுக்கு மேல் கால்களை தரையில் ஊன்றி ஓடுவதினால் தான் என்று கண்டறிந்திருக்கின்றார்கள். 28,000 தடவை என்றால், அவர்கள் வேகமாக ஓடும்போது எவ்வளவு உடல்சக்தியை கால்கள் தாங்குகின்றன என்று கொஞ்சம் கற்பனை செய்து பாருங்கள் !

விம்பிள்டன் வந்த கதை !

விம்பிள்டன் என்று சொன்ன உடனேயே, உலகத்தில் உள்ள டென்னிஸ் சிறந்த ஆட்டக்காரர்கள் கூட, வெற்றிக்காகப் போராடும் இடம் என்று நமக் கெல்லாம் நினைவுக்கு வருவது இயற்கையே.

இன்றைக்கு 100 ஆண்டுகளுக்கு முன்னே, இந்தப் பிரசித்தமான டென்னிஸ் போட்டி ஆட்டம் தொடங்கப் பெற்றது. அது ஆரம்பமானது மிகவும் சுவாரசியமான நிகழ்ச்சியாகும்.

இங்கிலாந்திலே கிராகட் சங்கம் என்று ஒன்று இருந்தது. அதிலே கிராகட் (Croquet) என்ற ஓர்

ஆட்டம் ஆடப்பட்டு வந்தது. அதற்கென்று அனைத்து இங்கிலாந்து சங்கம் ஒன்று உருவாகி இருந்தது. அதன் உறுப்பினர்களில் மிகவும் ஆர்வம் நிறைந்தவர் ஒருவர். அவரது பெயர் ஜே. டபிள்யூ. வால்ஷ் என்பதாகும்.

தனது மகளை அந்தச் சங்கத்தின் ஆயுட்கால அங்கத்தினராக சேர்த்துக்கொண்டால், அந்த சங்கத்திற்கு ஒரு இரும்புருளை (Iron roller) பரிசளிப்பதாகத் தெரிவித்தாராம். அந்த ஏற்பாடும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இரும்புருளையும் பரிசளிக்கப்பட்டது.

1875ஆம் ஆண்டு அந்த சங்கத்தில் புதியதாக, டென்னிஸ் ஆட்டம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அதற்குக் காரணமாக அமைந்தவர் ஹென்றி ஜோன்ஸ் என்பவர். ஆட்டம் ஆடப்பெற்று வந்தபோது, தரையை சமப்படுத்த உதவும் அந்த இரும்புருளையானது பழுதாகிப் போய்விட்டது.

பழுதாகிப்போன இரும்புருளையை ரிப்பேர் செய்வதற்குப் பணம் வேண்டுமே! அதற்கு ஒரு அரிய யோசனையை இரும்புருளை தந்த வால்ஷ் கூறினாராம். அதாவது ரிப்பேர் செய்வதற்கான பணத்தைத் திரட்ட, டென்னிஸ் போட்டி ஒன்று நடத்தினால் என்ன? என்பது தான்.

அந்த அடிப்படையில் 1877ம் ஆண்டு, விம்பிள்டன் டென்னிஸ் போட்டி நடத்தப்பெற்றது. அதுவே இன்று ஆல் போல் வளர்ந்து அகிலத்திற்கே உரிய போட்டியாக மாறி வந்து விட்டது.

அதுவல்லவோ ஆர்வம் !

ஒலிம்பிக் பந்தயம் எந்த நாட்டில் நடைபெற்றாலும் சரி, பந்தயங்கள் நடைபெறுகின்ற முதல் நாளன்று, ஒலிம்பிக் தீப ஓட்டம் நடைபெறும். அதற்கான தீப ஒளியை, கிரேக்க நாட்டிலிருந்து, அந்தக் குறிப்பிட்ட 'ஒலிம்பியா' பகுதியிலிருந்தே உண்டாக்கிக்கொண்டு வரவேண்டும் என்பது மரபு.

அந்த மரபையே மாற்றாது இதுநாள்வரை தொடர்ந்து கடைபிடித்துக் கொண்டு வருகின்றார்கள். பழைய ஒலிம்பிக் பந்தயம் கிரேக்கத்தில் முதன் முதலாக கி. மு. 776ம் ஆண்டு தொடங்கப் பெற்றது. பழைய கிரேக்கப் பந்தயங்கள் அழிந்து 1500 ஆண்டுகள் கழிந்து, கி. பி. 1896ம் ஆண்டு முதன் முதலாக கிரேக்க நாட்டில் உள்ள ஏதென்ஸ் நகரத்தில் முதல் ஒலிம்பிக் பந்தயங்களைத் தொடங்கினர்.

அவ்வாறு கிரேக்கத்தில் தீபம் ஏற்றிட பொறுப்பேற்றுக் கொண்டிருப்பதில், கிரேக்க அரச குடும்பத்தினர் பெரும்பங்கினை வகிக்கின்றார்கள். அத்தகைய கிரேக்க அரச குடும்பத்தின் வாரிசாக இருந்தவர் கான்ஸ்டான்டைன் என்னும் இளவரசர். தீபத்தை ஏற்றி, மற்ற தேசங்களுக்கு அனுப்புவதுடன் நின்று பெருமை கொள்ளாமல், தான் அரசன் என்பதையும் மறந்து, விளையாட்டு வீரன் என்பதில் பெருமைகொள் கின்ற திறமை படைத்தவராகவும் விளங்கியிருக்கிறார்.

1960ம் ஆண்டு ரோம் நகரத்திலே நடந்த ஒலிம்பிக் பந்தயத்தில், படகோட்டும் போட்டியில் (yachting) கலந்து கொண்டு தங்கப்பதக்கம் பெற்றிருக்கிறார்.

ஆடம்பரமான அரண்மனையில் அரசு போகத்தில் வாழ்ந்தாலும், ஆற்றல் இல்லாத தேகமுடையவர்கள் அணுவளவேனும் உலக வாழ்க்கையை ரசிக்க முடியாது, ஆனந்தத்தை அனுபவிக்க முடியாது என்பதை அறிந்து, ஒலிம்பிக் பந்தயத்தில் தங்கப் பதக்கம் பெற்ற இளவரசனின் ஆர்வம்தான் என்னே !

உடலை வைத்துத்தானே உலக வாழ்க்கை ! ஆர்வமுடன் உடல் ஆற்றலை வளர்த்துக் கொள்ள நாமும் முயலலாமே !

நாம் ஏன் தோற்கிறோம்?

1936ஆம் ஆண்டுதான், கூடைப் பந்தாட்டம் ஒலிம்பிக் பந்தய வினையாட்டாக சேர்க்கப்பட்டது. அந்நாளிலிருந்து 1968 ஆம் ஆண்டுவரை அமெரிக்காவே வெற்றி பெற்று வந்தது. புகழில் சிறந்தது.

1972 மியூனிக் ஒலிம்பிக்கில், அமெரிக்கா ரஷ்யா விடம் முதல் முறையாகத் தோற்றது. ஆனால் 1976ஆம் ஆண்டு, மான்ட்ரியல் ஒலிம்பிக்கில் அமெரிக்கா வென்று, ரஷ்யா தோற்று மூன்றாவது இடத்தை அடைந்தது.

1980ஆம் ஆண்டு மாஸ்கோவில் நடக்கும் ஒலிம்பிக் பந்தயத்தில் கூடைப் பந்தாட்டத்தில் ரஷ்யா வெல்ல வேண்டும் என்பதில் மிசவும் குறிப்பாக இருக்கிறது.

1976ஆம் ஆண்டு ரஷ்யா ஏன் தோற்றது என்பதற்குப் பலர் ஆராய்ச்சி செய்தனர். அவர்கள் கூறிய கருத்தானது, 1972ஆம் ஆண்டில் பங்குபெற்ற வினையாட்டு வீரர்களை முழுதும் நம்பியே இருந்ததும், புதிய

இளம் விளையாட்டு வீரர்களை உருவாக்காமல் போனதும் தான் தோல்விக்குக் காரணம் என்பதாகும்.

ஆகவே, இருபத்தி ஐந்து வயதிற்குள்ளாக இருந்தாலும், முன்னர் பங்குபெற்ற ஆட்டக்காரர்களை நீக்கி விட்டு, முற்றிலும் புதிய இளைஞர்களைத் தயார்செய்யத் தொடங்கியிருக்கின்றனர். அவர்கள் தேர்ந்தெடுத்த ஆட்டக்காரர்களில் மூவர், ஒருவர் நிக்கோலய். வயது 17. உயரம் 6' 8".

இன்னொருவர் பெயர் அலெக்சாந்தர். வயது 18. உயரம் 6' 10". மூன்றாமவர் பெயர் விளாதிமர். வயது 19. உயரம் 7' 2 "

கூடைப் பந்தாட்டத்திற்கு உயரமும், உடல் திறமும் தேவை. ஆகவே, இன்னும் இளைஞர்களைத் தேடி பயிற்சிகளைத் தருகின்றார்கள்.

நமது நாட்டு ஆட்டக்காரர்களின் (எல்லா விளையாட்டுக்களிலும்தான்) வயதையும் உடல் அமைப்பையும் நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். பிறகு காரணம் புரியும் ஏன் நாம் தோற்கிறோம் என்று!

விதியை உணராத விளையாட்டு வீரர்கள்!

எந்தத் தொழிலைச் செய்பவர்களாக இருந்தாலும், அந்தத் தொழிலுக்குரிய அடிப்படை விதிகளையும் நடைமுறைகளையும் நன்கு தெரிந்து புரிந்து வைத்துக் கொண்டிருந்தால்தான், அந்தத் தொழிலை சிறப்பாகச்

செய்யமுடியும். அரைகுறையாகப் புரிந்துகொண்டு செய்யத் தொடங்கினால், அரைக் கிணறு தாண்டியவன் கதையாகத்தான் முடியும். அரை கிணறு தாண்டிவிட்டு, கிணற்றுக்குள் விழுந்து அங்கே நின்றவாறு, எப்படித் தாண்டிக் குதித்திருக்கிறேன் பார்த்தீர்களா? என்று யாராவது கூறினால் நீங்கள் என்ன நினைப்பீர்கள்!

இந்திய நாட்டின் சார்பாக வினையாடப் போவதற்காக, சிறந்த 48 வீரர்களை வளைகோல் பந்தாட்டத் திற்காகத் (Hockey) தேர்ந்தெடுத்துப் பயிற்சி முகாமுக்கு அழைத்திருக்கிறார்கள். “அவர்களிலே பலருக்கு, வளைகோல் பந்தாட்டம் பற்றிய அடிப்படை விதிகளே சரியாகத் தெரியவில்லை. அவர்களுக்கு முழுமையாக விதிகளைப் பற்றிய பாடங்களை நடத்தப் போகிறோம்” என்று பயிற்சியாளர் R. S. ஜென்டில் அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். கேட்க வருத்தமாகத்தான் இருக்கிறது. நாட்டின் சார்பாக ஆடப்போகிற நேரத்தில், திருத்தவேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோமோ என்று நினைக்கும்போது வருத்தமாகத்தான் இருக்கிறது.

மாணவர்கள் பள்ளிகளில் படிக்கும்போதே அவர்களுக்கு வினையாட்டுக்களின் விதிகளைத் தெளிவாகக் கற்றுக் கொடுத்தால், விதி புரியும்போதே, வினையாட்டுத் திறன்களிலும் சிறப்பாகத் தேர்ந்து கொள்ளலாம் அல்லவா!

வெற்றி மேடையில் இருந்த காலங்களில் நமக்கு இந்த விவரம் புரியாமல் போயிற்று. இறங்கியிருக்கும் நிலையிலாவது புரிந்து கொண்டோம்! தவறாத

திருத்திக் கொள்ளும் தருணம் வந்துவிட்டது. நம் திறமையை வளர்த்துக் கொள்ள முயல்வோம். அப்பொழுதுதான் புகழும் உயரும். பெருமையும் வளரும்.

இரண்டு கைகள் போதுமோ?

1932ஆம் ஆண்டு லாஸ்ஏஞ்சல்ஸ் எனும் நகரத்தில் ஒலிம்பிக் பந்தயங்கள் நடைபெற்றன. இந்திய நாட்டிலிருந்து வளைகோல் பந்தாட்டக் (Hockey) குழுவினர் விளையாடப் போயிருந்தார்கள்.

ஏற்கனவே (1928ஆம் ஆண்டு) முதல் தடவையாக ஒலிம்பிக் பந்தயத்தில் வளைகோல் பந்தாட்டத்தில் வெற்றி வீரர்களாகத் திகழ்ந்திருந்ததால், நமது இந்திய நாட்டு வீரர்களுக்கு சிறப்பான வரவேற்பும் இருந்தது.

1932ஆம் ஆண்டு நடந்த ஒலிம்பிக் பந்தயத்தில், ஐப்பானுக்கு எதிராக இந்தியா விளையாடி 11-1 என்ற வெற்றி எண்கள் (Goal) கணக்கில் வென்றது.

அதேபோல், அமெரிக்கா நாட்டுடன் ஆடியபோது பெற்ற வெற்றி எண்கள் 24-1. அதில் தயான்சந்த் 8, ருப்சிங் 10, குர்மிட்சிங் 5, பின்னிகர் 1.

நமது நாட்டு வீரர்கள் ஆடிய விளையாட்டின் திறமையையும் தேர்ச்சியையும் பார்த்த அமெரிக்க நாட்டுப் பத்திரிக்கைகள் எழுதிய விதமோ இன்னும் சிறப்பாக அமைந்திருந்தது.

இரண்டு நாடுகளுக்கிடையேயும் போட்டி சமமாக நடக்கவேண்டுமானால், இந்திய நாட்டு வீரர்களை இடது கையால் மட்டுமே ஆடச்செய்ய வேண்டும் அல்லது அவர்கள் பனியில் சறுக்கி ஓடுகின்ற காலணிகளை அணிந்து ஆடச்செய்ய வேண்டும் என்பதுதான் அவர்கள் பத்திரிக்கைகளில் எழுதியவை.

‘இடது கையால் மட்டுமே ஆடினால்போதும் வென்றிட’ என்னும் நிலையில் மேலோங்கியிருந்த இந்தியர்கள் நிலை, இன்று ‘இரண்டு கைகளால் ஆடினால் போதாது, இராவணன்போல 20 கைகளும் இருந்தால் தான் முடியும்’ என்ற நிலையிலல்லவா இருக்கிறோம்?

எங்கள் தாத்தா கலெக்டர் என்று சொல்லிக் கொண்டு இருப்பதில் என்ன பயன்? இப்பொழுது நாம் எங்கே இருக்கிறோம் என்று எண்ணி எண்ணிப் பார்த்து ஏதாவது செய்தால்தான், மானத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியும் என்று நினைக்கிறோம். ஆனால் என்றுமே நடைமுறையில் வரமாட்டேன் என்கிறது. எதைச் செய்யவேண்டும் என்று இப்பொழுதே தீர்மானித்தால்தானே வருகிற எண்பதிலாவது புகழ் பெறமுடியும்?

உடற்பயிற்சி வகுப்பிலே ஓர் அதிசயம் !

உடற்பயிற்சி வகுப்பு நடந்து கொண்டிருக்கிறது! அந்த அற்புதக் காட்சியைக் கண்டுகொண்டிருந்த பயிற்சியாளர் ஒருவரை, ஒல்லியான ஆனால் சுறுசுறுப்பாக இயங்குகின்ற ஒரு சிறுவனின் செயல்கள் கவர்ந்திருக்கின்றன.

- அருகிலே சென்று அவனை விசாரிக்கிறார். உயரத் தாண்டும் போட்டியில் பங்கு பெறுவதற்கான பயிற்சிகளில் வந்து கலந்து கொள்ளுமாறு அழைக்கிறார். அந்த மாணவனும் சம்மதிக்கிறான்.

பள்ளிகளுக்கிடையே நடக்கும் போட்டிகளில் கலந்து கொண்டு வெற்றிபெற்ற அந்த மாணவன், படிப்படியாக உயர்ந்து ரஷ்யாவிலே உயர்தர தாண்டும் வீரனாகப் பிரகாசிக்கிறான்.

1977ம் ஆண்டு நடந்த போட்டியில், 18 வயது இளைஞனான அந்த ரஷ்ய மாணவன், அமெரிக்காவின் உயரத் தாண்டும் வீரன் டிவைட் ஸ்டோன்ஸ் தாண்டிப் பொறித்திருந்த உலக சாதனையையும் மிஞ்சி 2.33 மீட்டர் உயரம் தாண்டி சாதனை செய்திருக்கிறான்.

12 வயதிலே பயிற்சியைத் தொடங்கிய விளதிமார் யாஷ்சிங்கோ எனும் இந்த ரஷ்ய மாணவன், தனது 18ம் வயதில் உலக சாதனை செய்திருக்கிறான் என்றால், ஆளுண்டு காலத்தில் அவன் பெற்றிருக்கும் பயிற்சியையும் மேற்கொண்டிருக்கும் உழைப்பையும் நாம் கண்டு வியக்கிறோம் அல்லவா!

உடற்பயிற்சி வகுப்பிலே எவ்வளவோ மாணவ மணிகளை நாம் காணமுடியும். கண்டு பயிற்சி தர முடியும் என்று நிரூபித்த அந்த பயிற்சியாளரின் பெயர் வாசிலி டெலிஜின் என்பதாகும்.

அதேபோல், கின்டர் கார்ட்டன் பள்ளியில் பயின்றனுகொண்டிருந்த மரியா பிளேட்டாவா எனும் சிறுமியைத் தெரிந்துகொண்டு, அவளுக்குப் பயிற்சி தந்த கிளோகென்டி மாமிடியாவ் என்பவர், மரியாவை

மான்ட்ரியல் ஒலிம்பிக்கில் 15ம் வயதில் தங்கப்பதக்கத்தை வென்றிடும் வண்ணம் சாதனை செய்திட துணை புரிந்திருக்கின்றார்.

இளமையிலே பயிற்சி தந்தால், வளமான பயனைப் பெறலாம் என்பதற்கு உதாரணமாகத் திகழ்கிறார்கள் யாஷ்சிங்கோவும் மரியாவும்.

இதோ ஒரு புதிய சுமைதாங்கி !

அடுக்கடுக்காக வரும் வேலைகள்... அவற்றைத் தொடர்ந்து வரும் பிரச்சினைகள்.. ஓயாத சிந்தனைகள்— உடல் களைத்துப் போகும் முயற்சிகள். இவை மனிதர்களுக்கே உரித்தான மாறாத சுமைகள். அதிலும், நாடாளுமன்றத் தலைவர்களுக்கோ சொல்லவே தேவையில்லை... அவ்வளவு கவலைகள்.

அழுத்தும் சுமைகளிலிருந்து விடுதலை பெற, விரட்டும் பிரச்சினைகளிலிருந்து விடுபட, சில உலகப் புகழ் பெற்றத் தலைவர்கள் சிறந்த யுக்திகளைக் கையாண்டு வெற்றி பெற்றிருக்கின்றனர். அந்த யுக்தியானது விவேகத்திலிருந்து பிறந்த யுக்தியாகும்.

அமெரிக்காவின் குடியரசுத் தலைவர் ஜிம்மி கார்ட்டர், தனது ஓயா பணிகளின் சுமையிலிருந்து விடுபட, வாரத்திற்கு மூன்று நாட்களுக்கு டென்னிஸ் ஆட்டம் ஆடி வருகிறார். வெள்ளை மாளிகைக்குள்ளே தனது தொல்லைகளைத் துரத்தி அடிக்கும் வண்ணம் வினையாடி வருகிறார் என்பது இனிய செய்தியாகும்.

ஜிம்மி காட்டருக்கு முன்னே ஜனாதிபதியாக இருந்த ஃபோர்டு அவர்கள், கோல்ஃப் எனும் ஆட்டத்தில் சிறந்த ஆர்வம் உள்ளவர். அவர் கோல்ஃப் ஆடி சுமை களைக் குறைத்துக் கொண்டார்.

அடிமைத் தளையறுத்த, ஆபிரகாம் லிங்கன் எனும் அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவர், 'தளப் பந்தாட்டம்' (BASE BALL) ஆடி, சுவை தேடித் கொண்டவர்.

இதற்கும் முன்னே இருந்தவர்களான ஜார்ஜ் வாஷிங்டன், இங்கிலாந்து முன்னாள் பிரதமர் உட்ரோ வில்சன் போன்றவர்கள் சதுரங்கம் (CHESS) ஆடி சந்தோஷம் அடைந்திருக்கின்றனர்.

வேலைப் பளு மிகுந்தவர்கள், வேறு எந்த எந்த வழிகளிலோ வடிகால் தேடி, வேதனையை மிகுதிப் படுத்திக்கொள்கின்றார்கள். ஆனால், விளையாட்டோ வேதனை தராமல், வேதனையைக் குறைக்கிறது. விருப்பமான திருப்பத்தையே வழங்குகிறது.

சுவைக்கு சுவை. சுகத்திற்கு சுகம். உடலுக்கோ நலத்திற்கு நலம். ஏன் விளையாட்டை எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடாது?

நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் நல்ல சுவை தாங்கியான விளையாட்டுக்களின்மேல் நம்பாரத்தை இறக்கிவைத்து இன்பம் அடையலாம். இனியாவது நாம் பயன்படுத்திக் கொள்வோமே!

ரோமாபுரியில் பஞ்சபாண்டவர்கள்!

ரோமாபுரியில் பஞ்சபாண்டவர்களா?

ஆச்சரியப்பட வேண்டாம்!

மகாபாரதக் கதைப்பின் முக்கியமான கட்டம் சூதாட்டம்தான். தருமரை சூதாட அழைத்து, வஞ்சகமாகச் சூதாடவைத்து, நாடு நகரத்தை மட்டும் கவர்ந்து கொள்ளவில்லை சகுனி. பாஞ்சாலியையும் பணயப் பொருளாக வென்று அடிமைப்படுத்தி, அவமானம் செய்து, பஞ்சபாண்டவர்களை நாட்டை விட்டு ஓட்டிய கதை நமக்கெல்லாம் நன்கு தெரியும்.

ரோமாபுரிக்கு பஞ்சபாண்டவர்கள் எப்படிப் போனார்கள் என்று நினைக்கிறீர்களா? ஏறத்தாழ 2000ஆம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே ரோமாபுரியில், ஏகப்பட்ட தருமர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். ஏறத்தாழ பாஞ்சாலிகளும் நிறைய பேர் இருந்திருக்கிறார்கள் என்றால் ஆச்சரியமாக இருக்கிறதல்லவா?

சூதாட்டத்தில் அதிக வெறியுள்ள மக்கள் நிறைய பேர் அங்கே இருந்திருக்கிறார்கள் போலும்.

தங்கள் கையிலுள்ள பணத்தை சூதாடித் தோற்று விடுவதும் அல்லாமல், அடுத்த வாரம் சம்பாதிக்கப் போகின்ற சம்பளத்தையும் முன்பாகவே பந்தயம் கட்டித் தோற்றிருக்கின்றார்கள்.

அதிலும் தோற்ற பிறகு, தோற்று இழந்த பொருட்களை மீட்டுவிடலாம் என்ற தன்னம்பிக்கையில், தாங்கள்

குடியிருக்கும் வீட்டையும் பந்தயமாகக் கட்டுவார்களாம். அதிலும் தோற்றால், தங்கள் மனைவியரையும் எடு வைப்பார்களாம். அதிலும் தோற்றால், தங்களது குழந்தைகளையும் பந்தயப் பொருளாக வைத்து ஆடியிருக்கின்றார்கள் என்றால் அவர்களை என்ன சொல்ல! இதற்கு நம் பாண்டவர்களே மேல் போலும்.

இதனால் ரோம் சாம்ராஜ்யத்தில் ஒரு புதிய சட்டத் தையே பிறப்பித்திருக்கின்றார்கள். 'யாருமே சூதாடக் கூடாது' என்றாலும், அது தொடர்ந்து கொண்டு தானே இருக்கிறது? மக்கள் எந்த காலத்தில், எந்த நாட்டில் வாழ்ந்தாலும், ஆட்டமும் வாழ்க்கையும் ஒன்றுபோல்தானே தொடர்ந்து வருகிறது என்பதைத் தானே இந்த நிகழ்ச்சி எடுத்துரைக்கிறது!

தவறு செய்தால் தண்டனை !

தவறு செய்தால் நிச்சயம் தண்டனை கிடைக்கும். இதில் ஆச்சரியமே இல்லை. தவறு செய்தவர்களுக்குத் தண்டனை கிடைக்கவில்லை என்றால்தான் ஆச்சரியம். ஆனால், இங்கே தவறு செய்தவர் தவறுக்குள்ளானவர் யார் யார் என்று அறிந்தால் அது ஆச்சரியமாகவே இருக்கும்.

கிரேக்க நாட்டில் நடந்த பழைய ஒலிம்பிக் பந்தயத்தில், தியாகனஸ் என்பவன் சிறந்த குத்துச் சண்டை வீரன். அவனிடம் பலர் தோற்றிருக்கின்றனர். அவன் இறந்த பிறகு, அவனுக்கு அவன் வாழ்ந்த நகரத்தினர் சிலை அமைத்துச் சிறப்பு செய்தனர்.

அவனுக்கு சிலை வைத்ததைப் பொறுக்காத, அவனிடம் தோற்ற ஒரு குத்துச் சண்டைக்காரன், ஒரு நாள் இரவு யாரும் அறியாதவண்ணம் சிலை அருகே சென்றான். யாரும் பார்க்கவில்லை என்று அறிந்ததும், தன் திட்டப்படி அந்தச் சிலையை உடைத்தெறிந்துவிட வேண்டும் என்று முயன்றான். தனது ஆத்திரம் தீர அந்த சிலையை சாட்டையால் அடித்தான்.

அவனது கெட்ட காலமோ என்னவோ, அந்தச் சிலை அசைந்து அவன் மேல் விழ, அவன் அங்கேயே நசுங்கி இறந்து போனான். மறுநாள் காலை, சிலைக்குக் கீழே ஒருவன் இறந்து கிடந்த சேதி அரசுக்கு எட்டியது. எந்த உயிராவது மடிந்துபோகக் காரணமாக இருந்தவர்கள் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்படுவார்கள் என்பது அரசாங்கச் சட்டம். ஆகவே, கொலையைச் செய்தவருக்கு கடுமையான தண்டனை தர வேண்டும் என்று முடிவாயிற்று.

கொலையைச் செய்தவன் உயிரோடு இல்லையே! சிலையாக அல்லவோ நிற்கிறான். ஆகவே, சிலைக்குத் தண்டனை தரவேண்டும் என்று தீர்ப்பு வழங்கி விட்டார்கள். சிலைக்கு என்ன தண்டனை தந்தார்கள் தெரியுமோ!

அந்தத் தியாகனஸ் சிலையைத்தூக்கி ஒரு கப்பலில் வைத்து நடுக் கடலில் கொண்டுபோய் போட்டுவிட வேண்டும் என்பதுதான் தண்டனையும்.

செத்தவன் சிலையாகி, சிலையாக இருந்தே ஒருபிரைக் கொன்றான் என்று நம்பி தீர்ப்பு வழங்கி, தண்டனையை நிறைவேற்றி யிருக்கிறார்கள் பார்த்தீர்களா! அதிமேதைகள் தான் அவர்கள்!

பந்து வெடித்தால் யீர்வரும்!

பந்து வெடித்தால் காற்று வரும், யீர் எப்படி வரும் என்று கேட்க வேண்டும் போல் தோன்றுகிறதல்லவா!

கால்பந்தாட்டம் தொடங்கிய காலத்தில், வட இங்கிலாந்தில் இப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் அடிக்கடி நிகழ்ந்தன. அவைதான் ஆச்சரியமான வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளாகும். கால் பந்தாட்டத்திற்கான பந்தை உருவாக்க, சீசாவை முடுகிடுமே, அந்த கார்க்குகள் வாங்கப் பணம் திரட்டி, சத்திரத்திற்குச் சென்று (Inn) அங்குள்ளவர்களிடம் கார்க்குகள் வாங்கி வந்து, நல்ல கெட்டியான துணிப்பையுள் போட்டு, நன்றாகத் தைத்து பந்தாக்கி விடுவார்கள்.

ஆட்டத்தில் பந்து போடப்பட்டு, உற்சாகம் நிறைந்த ஆட்டக்காரர்களால் உதைக்கப்படும்போது, கார்க்குள்ள பையானது கிழிய ஆரம்பித்துவிடும் அல்லவா!

பந்து நைந்து போகின்ற தன்மையில் வெடித்து விட, அதனுள்ளே இருக்கும் கார்க்குகள் சிதறிச்சென்று விடும். அவ்வாறு சிதறி விழும் கார்க்குகளைப் பொறுக்க ஒவ்வொரு கால் பந்தாட்ட ரசிகரும் அல்லது வெடிக்குமா என்று துடிப்புடன் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்களும் விழுந்தடித்துக்கொண்டு ஓடுவார்கள். (கடையிலும் கோயில் வாசலிலும் தேங்காய் உடைத்தால் பொறுக்க ஓடுபவர்கள்போல).

அவ்வாறு பொறுக்கிக் கொண்டவர்கள், நேராக சத்திரத்திற்குப் போய் ஒரு கார்க்கு கொடுத்தால். ஒரு

கிளாஸ் பீர் இனாமாகக் கொடுப்பார்கள். ஒவ்வொரு கார்க்குக்கும் ஒவ்வொரு டம்ளர் என்றால் எப்படி இருக்கும்!

இப்படியெல்லாம் கால் பந்தாட்டம் வளர்ந்திருக்கிறது என்றால், வினையாட்டின் மகிமைதான் என்னே!

மதகுருக்கள் மறந்துவிட்டார்கள்!

கி. பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டில், இங்கிலாந்தில் கிறித்துவ மதப் பாத்திரிமார்கள், அதாவது மதகுருக்கள் கால் பந்தாட்டத்தில் அதிக ஆர்வம் நிறைந்தவர்களாக இருந்தார்கள். மிக வேகமாகவும் வெறியுடனும் ஆடுவதில் வல்லவர்களாகத் திகழ்ந்தார்கள். ஒரு சிலர் ஆக்ஸ்போர்ட் கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலை கழகத்தில் மாணவர்களாக பயின்றபோது, வினையாடி மகிழ்ந்ததையும் விட்டுவிடாது, மதகுருவாக மாறியபோதும் தொடர்ந்து ஆடினார்கள். அதனால், கால் பந்தாட்டத்திற்கு மகிமை கிடைத்ததுடன், பொது மக்களும் பெரிதும் விரும்பி ஆடிக்கொண்டிருந்தார்கள். பக்தி ரசம் ததும்பியவர்களின் பாதங்களில் பட்டுப் பட்டுப் பந்தும் பெருமிதம் கொண்டிருந்த நாட்களில் ஒரு நாள்.

வில்லியம் என்பவர், நார்போக் எனும் இடத்தைச் சேர்ந்த மாதா கோயிலில் ஓர் அங்கத்தினர் ஆவார். கால் பந்தாட்டத்தை மிக உற்சாகமாகத் தன்னை மறந்து அவர் ஆடிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது, எதிரே வந்த எதிராட்டக்காரர் மீது வேகமாக மோதிவிட்டார். அந்த மோதலில், அவர் இடுப்பிலே அணிந்திருந்த கத்தி

யானது உறையிலிருந்து கழன்று, கத்தி முனையானது எதிராட்டக்காரரின் உடலில் பாய்ந்து படுகாயப் படுத்திவிட்டது.

எதிர்பாராத விபத்துதான். வேண்டுமென்றே செய்யாத செயல்தான் என்றாலும், படுகாயப்படுத்தி விட்ட காரியத்திற்காக வில்லியம் மனமுடைந்து போனார். தனது மேல் நிலை குருவான போப் ஆண்டவரிடம் சென்று மன்னிப்பு கோரினார்.

கோரிக்கையை ஏற்றுக்கொண்ட எலி (Ely) எனும் பகுதியைச் சேர்ந்த கோயில் அதிகாரிகள், ஒன்று கூடி ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்கள். 'கோயிலைச் சேர்ந்த ஒரு சில குருக்கள், முரட்டுத்தனமாக ஆடி வருகின்றார்கள். ஆகவே, அவர்கள் எல்லாம் இனி கால் பந்தாட்டம் விளையாட வேண்டாம்' என்று ஓர் சட்டத்தைப் பிறப்பித்துக் கட்டுப்படுத்தி விட்டார்கள். அன்றிலிருந்து, மத குருக்கள் கால் பந்தாட்டத்தை மறக்கவேண்டியது மல்லாமல், துறக்க வேண்டியதும் ஆயிற்று.

அவர்கள் தொடர்ந்து ஆடியிருந்தால், ஒருவேளை கால் பந்தாட்டம் இன்னும் மக்களிடையே அதிகமாக பிரபலமாகியிருக்கலாம் அல்லவா!

நொண்டி ஆடு தோற்றது போங்கள்!

ஒரு மைல் தூரம் அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட தூரங்களில் பந்தயம் நடைபெறுகிறபொழுது முதல் ஓட்டக்காரன் ஓடிவந்து முடித்தபிறகும் கூட ஒரு சிலர்

அதிக நேரம் ஓடி, கடைசியாக வந்து முடிப்பது உண்டு. அதை பார்வையாளர்கள் மிக சுவாரஸ்யமாகக் கேலி செய்து சிரித்து மகிழ்வதுமுண்டு. ஒரு மைலுக்கே இந்த ஆமை ஓட்டம் என்றால், நீண்ட தூரம் என்றால்?

கிரேக்கப் பந்தயம் ஒன்றில் நீண்ட தூரப் போட்டி ஒன்றில் மிக மெதுவாக ஓடும் 'லூசிலஸ்' என்பவன் பங்கு பெற்றான். முதலாவதாக ஓடி வந்து வெற்றி பெற்ற வீரன், அதிகாரிகள், பார்வையாளர்கள் எல்லாம் நிகழ்ச்சி முடிந்து(இரவாகிவிட்டதால்) சென்று விட்டார்களாம். லூசிலஸ் மட்டும் மெதுவாக ஓடிக் கொண்டிருந்ததை யாரும் அந்த உற்சாகத்தில் கவனிக்கவில்லை.

ஒலிம்பிக் மைதானத்தைக் காக்கும் காவலர்களும் மைதானக் கதவைப் பூட்டிவிட்டு வீட்டுக்குப் போய் விட்டனராம். விடியற்காலையில் வந்து காவலர்கள் கதவைத் திறந்து பார்த்தபொழுது, அந்த லூசிலஸ் இன்னும் ஓடிக் கொண்டிருந்தானாம், ஓட்டப் பந்தயத்தை முடிக்க.

இரவோடு இரவாக அந்த லூசிலஸ் ஓடியதைப் பார்த்து. இவன் என்ன லுசாக இருப்பானோ என்று பேசிச் சிரித்திருந்தாலும் ஆச்சரியமில்லைதான்.

நொண்டி ஆடு வந்தால்தான் பட்டியை சாத்த முடியும் என்பது கிராமத்தில் வழங்கும் பழமொழி. நொண்டி ஆட்டைவிட வேகமாக அல்லவா ஓடியிருக்கிறான் இந்த லூசிலஸ். எல்லாக் காலத்திலும் எல்லா ஊர்களிலும் இப்படிப்பட்ட ஓட்டக்காரர்களும் இருப்பார்கள் போலும்!

ஒரே குத்தில் இரண்டு பேரும் 'நாக் அவுட்'

நாக் அவுட் என்றால் எதிரி கீழே விழுந்தால் 10 எண்ணுவதற்குள் மறுபடியும் எழுந்து நிற்க முடியாத நிலையில் எதிரியை முரட்டுத்தனமாகக் குத்தி விடுவது தான்.

ஒரு போட்டியில் இரண்டு பேரும் 'நாக் அவுட்' என்றால் ஆச்சரியமாக அல்லவா இருக்கிறது!

அமெரிக்காவில், ஓரகான் மானிலத்தில், வேலா எனும் பகுதியில் கீழே காணும் நிகழ்ச்சி, குத்துச் சண்டையின்போது நடைபெற்றது.

பாப் மெகாம்பிரிட்ஜ் எனும் மாணவன், குத்துச் சண்டைப் போட்டியில் முரட்டுத்தனமாக எதிரியின் முகத்திலே குத்திவிட்டான். குத்தப்பட்ட மாணவன் அதிவேகமாகப்போய் கயிற்றிலே விழுந்து தொங்கிய வாறு கிடந்தான்.

அவன் கயிற்றிலே விழுந்த வேகத்தால், கயிறு கட்டியிருந்த கம்பு ஒன்று பிய்த்துக் கொண்டு வந்து, குத்திவிட்டுக் கம்பீரமாக நின்ற பாப்மெகாம்பிரிட்ஜ் பிடரியில் தாக்கிவிடவே, இவனும் தலை குப்புறக் கீழே விழுந்தான்,

முகத்திலே குத்து விழுந்தவன் கயிற்றிலே விழுந்தவாறு எழுந்திருக்க முடியாமல் கிடந்தான். குத்தியவனோ, கம்பானது பிடரியில் தாக்க 'ரிங்'குக்குள்

மல்லாந்து கிடந்தான். பத்து எண்ணிக்கை முடிந்த பிறகும் இரண்டு பேருமே எழுந்திருக்கவில்லை.

கடைசியில் யார் ஜெயித்தார்கள் என்றால், வெற்றி தோல்வி யாருக்கும் இல்லாமல் சமமாகவே முடிந்து போய்விட்டது.

ஏசுநாதர் கால் பந்தாட்டம் ஆடினார்!

மத்திய காலத்தில் இங்கிலாந்தில் உள்ள டெர்பி ஷயர் எனுமிடத்தில் அமைந்துள்ள அற்புத ஆலயத்தின் சுவர்களிலே ஒரு கவிதை காணப்பட்டதாக வரலாற்றுக் குறிப்பொன்று கூறுகிறது.

அதில், ஏசுநாதர் சிறுவனாக இருக்கும்பொழுது அந்த சிறிய கிராமத்திற்குச் சென்றுவர விரும்புவாராம். அங்கே சென்று மற்ற சிறுவர்களுடன் கால் பந்தாட்டம் ஆடத்தான். இந்த நிகழ்ச்சியை விளக்கும் ஆங்கிலக் கவிதையினைக் (புனித கக் என்பவரைப் பற்றி விளக்கும்போது) கீழே கொடுத்திருக்கிறோம்.

பந்தை வலது காலால் உதைத்து, முழங்காலில் ஏந்திக் கொண்டு, யூதர்களின் வீட்டுச் சன்னலில் மோதும்படி உதைத்து—பந்தைப் பறக்க விடுவார் என்பதுதான் அந்தப் பாடலின் கருத்தாகும்.

Kicked the ba, With his right foot
And caught it with his knee
And through and through the jew's window.
He gard the Bonny ba' flee.

SERVE என்று ஏன் வந்தது?

ஆரம்ப காலத்தில், புதிய புதிய விளையாட்டுக்களை பிரபு குடும்பத்தினரும் அரச குடும்பத்தினருமே மேல் நாடுகளில் குறிப்பாக இங்கிலாந்தில் ஆடி வந்தார்கள். உதாரணமாக, டென்னிஸ் ஆட்டம்.

வசதி படைத்தவர்கள் எதையும் குனிந்து நிமிர்ந்து செய்யக் கொஞ்சம் சோம்பல்படுவது சகஜம்தானே! விளையாடவந்த அரச குடும்பத்தினர், வலைக்கு இரு புறமும் உள்ள ஆடுகளப் பக்கங்களில் வந்து நின்று கொள்வார்கள். தாங்கள் பந்தை அடித்து ஆடத் தயாரானதும், ஆடுகளத்திற்கு வெளியே நிற்கும் வேலையாளை அழைத்து, பந்தை ஒரு புறம் எறியச் சொல்வார்கள்.

அவன் பந்தை ஒருபுறம் எறிந்தபிறகு பந்தை தங்கள் மட்டையால் மறுபுறம் அடித்தாட, இவ்வாறு ஆட்டம் தொடரும். ஆக, ஒவ்வொரு முறையும் பந்தை மட்டையால் அடித்தாடத் தொடங்குவதற்கு முன்னர், வேலைக்காரனே பந்தை SERVE செய்ததால் அதனை SERVE என்று முதலில் அழைத்தத் தொடங்கினர்.

வேலைக்காரர் மேசைமேல் உணவு பரிமாறுவது போல், விளையாடுவதற்கும் பந்தைக் கொடுத்துதவியதால், அதே SERVE என்ற வார்த்தை இங்கேயும் வந்து விட்டது. ஆட்டத்தைத்தொடங்க, பந்தை அடிக்கும் வேகமும் விறுவிறுப்பும் கூடிவிட்டாலும், அதே பழையபாணி பெயரான SERVE SERVICE என்ற பெயரே இன்றும் நின்று நிலைத்துவிட்டது.

நடுவர் என்றால் நடுவில் நிற்பவரா?

கால் பந்தாட்டம் தொடங்கிய ஆரம்பநாட்களில் ஆட்டக்காரர்களின் ஆதிக்கமே கோலோச்சிக் கொண்டிருந்த காலம். ஆட்டத்தை நடத்தித்தர நடுவர்களும் இருந்தார்கள் அப்பொழுது.

இரு குழுவினருக்கும் மத்தியில் நின்று, பந்தை எடுத்துமேலே தூக்கியெறிந்து ஆட்டத்தைதொடங்கி வைத்த உடனேயே, நடுவரின் கடமை முடிந்துவிடும்.

அதற்குப்பிறகு, ஆட்டத்தைக் கண்காணிக்க என்று நியமிக்கப்படும் 2 நடுவர்கள், ஆளுக்கொரு தடியைக் கையில் ஏந்தியபடி, ஒவ்வொரு பகுதியிலும் நிற்பார்கள்.

ஆட்டக்காரர்களில் யாராவது தவறு செய்தாலும் அல்லது தவறாக நடந்து கொண்டாலும், எதிர்க் குழுவினர் அதைப்பற்றிய பிரச்சினையைக் கிளப்பினால் தான் நடுவர்கள் தங்கள் திருவாயைத் திறப்பார்கள். ஆனாலும், அந்தத் தவற்றுக்குரிய தண்டனையைத்தரும் அதிகாரம் அவர்களுக்கு இல்லை. அப்படியானால் அந்த அதிகாரம் யாருக்கு இருந்தது என்று நினைக்கின்றீர்கள்? ஆட்டக்காரர்களுக்குத்தான். அவர்களே தண்டனையை தந்து கொண்டனர். தண்டனையின் காரணமாக ஆட்டத்தைவிட்டு வெளியேற்றப்பட்டவர்கள் ஆட்டத்தில் திரும்பவும் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட மாட்டார்கள்.

பாவம்! இப்படி அப்பாவிதாக மைதானத்தின் நடுவில் நின்றுகொண்டு இருந்ததால்தான் நடுவர்கள் என்று பெயர் பெற்றார்களோ என்னவோ?

கிரிக்கெட் தந்த தீர்ப்பு

பிஜித்தீவு என்றொரு நாடு. அங்கே கிரிக்கெட் ஆட்டத்தை ஆடத்தொடங்கிய காலம். அப்பொழுது இரண்டு கிராமத்து மக்களிடையே தகராறு ஏற்பட்டு விட்டது. கிராமத்தார்களைப் பிளவுபடுத்துகின்ற பிணக்கைத் தீர்த்துக்கொள்ள, அந்தக் கிராமத்துப் பெரியவர்கள் ஒரு முடிவினை எடுத்தனர். அதாவது, கிரிக்கெட் போட்டியில் இரண்டு கிராமத்தினரும் கலந்து கொள்ளவேண்டும். அதில் வெற்றி பெறுபவர் பக்கமே சாதகமாகத் தீர்ப்பு அமையும் என்று கிரிக்கெட் ஆட்டத்திடம் தீர்ப்பைச் சுமத்திவிட்டு ஆட்டத்தைத் தொடங்கினர்.

ஒரு குழுவிற்கு 50 பேர் என்று அமைத்துக் கொண்டு ஆட்டத்தைத் தொடங்கினர். ஒரு குழு அடித்தாடத் தொடங்கியபோது, இன்னொரு தடுத்தாடும் குழுவில் சிலர் விக்ரெட்டைச் சுற்றி நின்று கொண்டனர். இன்னும் சிலர் மரங்களில் ஏறிக் கொண்டும், வீட்டுக் கூரையின்மீது ஏறிநின்றும் பந்தைத் தடுத்தாடினார்கள்.

இப்படி ஆடி, ஒவ்வொரு குழுவும் ஒவ்வொரு 'ஓட்டம்' (Run) மட்டுமே எடுத்தது. ஆட்டம் வெற்றி தோல்வியின்றி சமமாக முடிந்ததால், இருவரும் சமாதானமாகப் போய்விட்டார்கள். கிரிக்கெட் ஆட்டம் சமாதானத்தைத் தந்து சமாளித்துக்கொண்டது.

ஊமையன் உளறி விட்டான்!

எகிகிளாஸ் எனும் ஊமையன், பிறவியிலிருந்து இந்தப் பெருங்குறையுடன் இருந்தாலும், உடலில் குறையில்லாமல் வலிமையுள்ளவனாக, ஒலிம்பிக் பந்தயத்தில் தன் நாட்டுப் பிரதிநிதியாகக் குத்துச் சண்டைப் போட்டிக்கு ஒலிம்பியாவுக்கு போகும்ளவுக்குப் புகழ் பெற்றுச் சென்றிருந்தான்.

போட்டி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தபோது, அவன் சரிவர நடத்தப் படவில்லை என்பதை உணர்ந்தான். தான் யாருடன் போட்டியிடவேண்டும் என்பதில், ஒலிம்பிக் அதிகாரிகள் தில்லுமுல்லு செய்த தீச்செயலைக்கண்டு, அவன் அதிகக் கோபம்கொண்டு பேச முயன்றபோது, பேச்சு வந்துவிட்டதாம்.

ஊமை உளறப்போய், பேச்சு வந்ததைக்கண்டு மற்றவர்கள் பிரமித்துப்போய் விட்டார்களாம். தீமையும்கண்மைசெய்து விட்டதே!

இப்படி ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்ததென்று பழைய ஒலிம்பிக் பந்தயத்தை ஆராய்ச்சிசெய்த ஆசிரியர் ஒருவர் கூறுகின்றார்.

பற்களா? மால் மாயசமா?

பயங்கரக் குத்துச் சண்டை போட்டி ஒன்றில் ஈரிடாமஸ் என்பவன் தனது எதிரியான இன்னொரு வீரனுடன் போட்டியிடுகிறான். அந்த பலம் பொருந்திய எதிரி, ஈரிடாமஸ் வாயிலே ஓங்கி வலிமையாகக்குத்தி விடுகின்றான். அதனால் ஈரிடாமசின் பற்கள் அனைத்தும்

கழன்றுபோய் விடுகின்றன. கலகலத்துப்போன பற்கள் அனைத்தும், அவன் வாய்க்குள்ளே சலசலத்துப் போய் இருக்கின்றன.

நரிடாமஸ் என்ன செய்தான் தெரியுமா? ஒரே குத்தில் கொட்டிப்போன தன் பற்களை வெளியே துப்பி விட்டால் எதிரிக்கு அது ஏளனமாகப்போய்விடும். அதனால் இன்னும் அவன் துணிவுகொண்டு வலிமையாகத் தாக்குவான் என்று நினைத்துக்கொண்டான். இதனை அவன் தனக்குள்ளே மனோதத்துவ அடிப்படையில் முடிவு செய்தான். அதற்குப்பின் ஒரே வழிதான் இருந்தது. வாயிலிருந்த பற்களை எவ்வாறு வெளியே துப்பமுடியாதோ அதேபோல, வாய்க்குள்ளேயும் வைத்திருப்பது சங்கடமாகவே இருந்ததாம். பிறகு என்ன? அத்தனை பற்களையும் பால்பாயசம்போல் விழுங்கிவிட்டு, சண்டைபோட்டு, ஜெயித்தானாம்.

இப்படி ஒரு நிகழ்ச்சி பழைய ஒலிம்பிக் பந்தயத்தில் நடந்தது என்று கிரேக்க வரலாற்றாசிரியர்கள் எழுதி இருக்கின்றார்கள். அந்த வீரனின் மனவலிமைதான் என்னே?

சதை போட்டால் சாட்டையடி!

நம் நாட்டில் இப்படி ஒரு சட்டம் போட்டால் என்ன ஆகும்? தொடர்ந்து சவுக்கடி சத்தம் கேட்டுக் கொண்டதான் இருக்கும்!

ஒரு நாட்டில் இப்படி ஒரு சட்டம் இருந்திருந்தால் எப்படி அங்கு நடந்திருக்கும் என்று எண்ணிப் பார்த்து வி. அ.—3

தால், நமக்கே கொஞ்சம் வியப்பாக மட்டுமல்ல, வேதனையாகவும் இருக்கிறது.

கிரேக்க தேசத்தில் ஸ்பார்ட்டா என்ற ஒரு நாடு இருந்தது. அதில்தான் இப்படி ஓர் ஆச்சரியமான சட்டத்தைப் போட்டு இருந்தார்கள். அதிகமான கொழுப்பேறிக் கொழுத்துப் போகின்றவர்களுக்கு சாட்டையடிக் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதுதான் அந்த சட்டம்.

நல்ல பாம்பு சீறுவது போல சத்தம் கேட்கிறது என்று திரும்பிப் பார்த்தால், குன்று போல கொழுத்த மனிதர்கள்தான் நம் பின்னால் நடந்து வருகின்றார்கள் என்கிற நிலையை நாம்காணும்போது இங்கே ஸ்பார்ட்டா, தேசத்து சட்டம்தான் உடனே நினைவுக்கு வருகிறது.

அவர்கள் தங்கள் உடம்பின் மேல், அதன் கட்டழகு மேல், கவர்ச்சிக்குள் எத்தனை மோகம் உடையவர்களாக இருந்திருக்கின்றார்கள் என்று எண்ணும்போது, அவர்களை வாழ்த்தாமலும் இருக்க முடியவில்லை.

உடம்பில் சதை விழுந்தால் வதைதான் என்பதை புரிந்து கொண்டால், நமக்கும்வழி ஏற்படாமலா போகும் என்பதை உணர்ந்து வாழ்ந்தாலே போதுமானது! பிறகு சாட்டையடி எதற்கு?

வெள்ளி முளைத்தது!
விடியவில்லையோ!

1900 ஆம் ஆண்டு பாரிசில் நடந்த ஒலிம்பிக் பந்தயத்தில் இந்தியர் ஒருவர் 200 மீட்டர் ஓட்டப் பந்த

யத்தில் கலந்து கொண்டார். முதலாவதாக வந்த வரைவிட 5 கௌசு தூரம் பின்னால் ஓடி வந்து, இரண்டாவது இடத்தை அவர் பெற்றுவிடுகிறார். அவருக்கு வெள்ளிப் பதக்கம் பரிசாகக் கிடைக்கிறது.

அவர் பெயர் நார்மன் பிரிட்சர்ட். கல்கத்தாவில் பிறந்தவர். பரிசுப் பெற்றதற்குப் பிறகு, அவர் இங்கிலாந்தில் போய் குடியேறிவிட்டார். ஓட்டப் பந்தயங்களில் வெள்ளிப் பதக்கம் பெற்ற ஒரே இந்தியர் இவர்தான்.

1924ம் ஆண்டு வரை, டென்னிஸ் ஆட்டமும், ஒலிம்பிக் பந்தயத்தில் போட்டி ஆட்டமாக இருந்து வந்தது. அதில் இந்திய ஆட்டக்காரரான முகமது சலிம் என்பவர், இறுதிப் போட்டி ஆட்டம் வரை வந்து வின்றென்ட் ரிச்சர்ட் என்ற அமெரிக்கரிடம், கடுமையான போட்டிக்குப் பிறகு தோல்வியடைந்தார். அவருக்குக் கிடைத்தது வெள்ளிப் பதக்கம்தான்.

அதற்குப் பிறகு, டென்னிஸ் ஆட்டம் ஒலிம்பிக் பந்தயத்திலிருந்தே நீக்கப்பட்டுவிட்டது.

புதிய ஒலிம்பிக் பந்தயம் 1896ம் ஆண்டுதான் தொடங்கியது. 1924க்குள் இருமுறை வெள்ளிப் பதக்கங்கள் நமக்கு கிடைத்தன. பிறகு ஏனோ தெரியவில்லை விளையாட்டு வானில் வெள்ளி முளைத்த பிறகும், தங்கமயமாக இந்தியாவிற்கு விடியவில்லையே!

ஓட்டப் பந்தயங்களில் எதிர்பார்க்கிறோம். வெள்ளி முளைத்தது. இன்னும் விடியவில்லையே!

இந்திய வீரர்களே எச்சரிக்கை!

இந்திய நாடு வளைகோல் பந்தாட்டத்தில் (Hockey) சீரும் சிறப்புமாக இருந்த காலம் சரித்திரமாக மாறி விட்டது. தற்போது பழம் பெருமையை பேசிக் கொண்டிருக்கத்தான் முடிகிறதே தவிர, புதிய புகழ் எதுவும் வருமா என்றால், பதில் புதிராகத்தான் தெரிகிறது. என்ன செய்வது?

1976ம் ஆண்டு, நவம்பர் மாதம் 11 லிருந்து 14ந் தேதி வரை லாகூரில் நடந்த ஓட்டப் போட்டிகளில் இந்திய வீரர்கள் வீராங்கனைகள் 14 தங்கப் பதக்கங்கள், 8 வெள்ளிப் பதக்கங்கள், வென்று வந்ததாக நாம் பத்திரிக்கைகளில் படித்து மகிழ்ந்தோம்.

அவர்கள் நிகழ்த்திய சாதனைகள் சிறப்பானது தான் என்றாலும், ஒரு உண்மையைக் கூறாமல் நம்மால் இருக்க முடியவில்லை.

நமது இந்திய வீரர்கள் ஓடிய நேரத்தையும், மற்ற நாட்டுப் பெண்கள் ஓடி முடித்த நேரத்தையும் பார்க்க நேர்ந்தபொழுது, சற்று பயமாகத்தான் போய்விட்டது. நம் வீரர்கள் நேரத்தையும், பெண்கள் நிகழ்த்திய உலக சாதனையையும் கீழே கொடுத்திருக்கிறோம்.

ஓட்ட நிகழ்ச்சிகள்

1. 100 மீட்டர் ஓட்டம்
2. 200 மீட்டர் ஓட்டம்
3. 400 மீட்டர் ஓட்டம்
4. 800 மீட்டர் ஓட்டம்
5. 1500 மீட்டர் ஓட்டம்

இந்திய வீரர்கள் சாதனை

10.6 வினாடிகள்
21.8 வினாடிகள்
47 வினாடிகள்
1.நி.49.9 வினாடிகள்
3.நி.50.2 வினாடிகள்

பெண்களின் உலக சாதனை

10.8 வினாடிகள்
22.1 வினாடிகள்
49.9 வினாடிகள்
1.நி.57.5 வினாடிகள்
4.நி.01.4 வினாடிகள்

இந்திய வீரர்களின் நேரத்தை, மற்ற நாட்டுப் பெண்கள் மிகவும் நெருங்கிக் கொண்டல்லவா வருகிறார்கள்! இந்த நிலையில் இருந்தால், நாம் அவர்களை விரட்டி ஓட்டக் கூடிய நிலை வந்தாலும் வரலாமல்லவா!

நாம் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். இப்படி இருந்தால் எந்தக் காலத்தில் நாம் தங்கப் பதக்கங்களை வெல்லப் போகிறோம்? தங்கப் பதக்கம் வேண்டாம்! பின் தங்கும் பழக்கம் வேண்டாமென்றாவது நாம் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டாமா!

வணக்கம் நருவரே வணக்கம்!

கைப்பந்தாட்டப் போட்டியானது தொடங்க இருக்கிறது. ஆயிரக்கணக்கான பார்வையாளர்கள் இருபுறமும் அமர்ந்து, ஆட்டத்தைக் காண ஆவலுடன் காத்திருக்கின்றார்கள். போட்டியிடும் இரு குழுவினரும் ஆடுகளத்திற்குள் நுழைகின்றனர். அவரவர் ஆடும் பகுதிக்குள்ளே வந்து நிற்கின்றனர். ஆட்டம் தொடங்க இருக்கிறது.

குழுவின் ஆட்டக்காரர்கள் முதலில் தங்களுக்குள்ளே இரு பிரிவாக பிரிந்து நின்று பார்வையாளர்

களுக்கு முதலில் வணக்கம் தெரிவிக்கின்றனர். பிறகு நடுவரை நோக்கிக் குனிந்து பணிவாக வணக்கம் செலுத்துகின்றனர்.

போட்டி தொடங்கி ஆட்டமும் முடிந்துவிடுகிறது. மீண்டும் குழுவினர் ஒன்றுகூடி, நடுவரை நோக்கி அன்புடன் வணக்கம் செலுத்துகின்றனர். நடுவரது முடிவு நியாயமானதே என்று ஏற்றுக்கொள்வதற்காகவும், அவரது அரிய பணிக்கு நன்றி கூறுவதற்காகவும் அவர்கள் மீண்டும் வணங்குகின்றனர். பிறகுதான், வென்ற தோற்ற குழுவினர்கள் தங்கள் வாழ்த்தொலியை முழங்குகின்றனர்.

ஜப்பான், சீனா போன்ற நாடுகளிலிருந்து வரும் குழுவினர் இதுபோல் வணங்கி, வினையாட்டுத் துறையில், ஒரு புதிய சகாப்தத்தையே உண்டு பண்ணுகின்றார்கள்.

அண்மையில் பாண்டிச்சேரியில் நடந்த கைப் பந்தாட்டப் போட்டிகளில் ஆந்திராவிலிருந்து வந்த ஆண்கள், பெண்கள் அணியினரும் மேற்கூறியது போல் வணங்கினார்கள்.

மேல் நாட்டினரைப் பார்த்து 'எப்படி எப்படியோ எதை எதையோ பின்பற்றும் நாம், இந்தப் பண்பாடு மிக்கப் பழக்கத்தை இனியாவது தொடர்ந்து பின்பற்றலாமே!

பெண்கள் நினைத்தால்

முடியாததா ?

ஆண்களின் பொழுதுபோக்கிற்காகவும் மன மகிழ்ச்சிக்காகவும் அமெரிக்காவில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆட்டமே கூடைப் பந்தாட்டமாகும். அதைப் பார்த்த பெண்களும், தாங்களும் ஆடவேண்டும் என்று விரும்பி, ஆடத் தலைப்பட்டார்கள். குறிபார்த்து எறிவதில், களைப்பில்லாமல் ஆடுவதில் ஆண்களுக்குப் பெண்கள் சளைத்தவர்கள் அல்ல என்பதையும் அவ்வப்போது நிரூபித்து வருகின்றார்கள்.

குமாரி மேரி பாய்டு எனும் அமெரிக்கப் பள்ளிக் கூட மாணவி, கூடைப் பந்தாட்டப் போட்டி ஒன்றில் விளையாடும்போது, அவள் ஆற்றிய சாதனையானது, ஒரே ஆட்டத்தில் 156 வெற்றி எண்கள் (Points) எடுத்ததுதான். அந்த வெற்றி எண்களில் 77 முறை விளையாடும்போது வளையத்திற்குள் எறிந்து வெற்றி பெற்றது. மீதி இரண்டு வெற்றி எண்களும் தனி எறி (Free Throw) எறியும்போது பெற்ற வெற்றி எண்கள். (விளையாடும்போது வளையத்திற்குள் விழுமாறு எறிந்தால் 2 வெற்றி எண்கள். தனி எறிக்கு 1 வெற்றி எண்.) கண்ணைக் கட்டிக்கொண்டு, ஒற்றைக் காலில் நின்று 92 முறை எறிந்த வில்பரட் ஹெட்சல் என்பவரைப் பற்றி பின்னர் தெரிந்து கொள்ளப் போகிறீர்கள்!

ஆகவே, பெண்கள் நினைத்தால் எந்த காரியத்திலும் சாதிக்க முடியும் என்பதுதான் வரலாறு. புராண காவியங்கள் கூட பெண்களின் பெருமையை

பெருமளவில் எடுத்துக் கூறி புகழ்கின்றன. நம் நாட்டுப் பெண்களாவது, நம் நாட்டின் பெருமையைக் காக்க, தங்கப் பதக்கம் ஒன்றை ஒலிம்பிக் பந்தயத்தில் வென்று தரக்கூடாது!

இதை பெண்கள் காதில் போட்டு வைக்கிறேன். என் கடமை முடிந்தது. பெண்கள் நினைக்க வேண்டுமே!

பெண்ணும் பலமும்!

வயற்காட்டில் ஒரு மனிதன் உழுது கொண்டிருந்தான். அவனைத் தேடி இரு வியாபாரிகள் வந்து, “உங்களிடம் நல்ல எள்” இருக்கிறது என்று கேள்விப்பட்டோம். வாங்குவதற்காக வந்திருக்கும் வியாபாரிகள் நாங்கள்” என்று அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டனர். அந்த உழவனும், தன் மடியிலிருந்து எள்ளைக் கொஞ்சம் எடுத்து, இரு கைகளிலும் வைத்துப் பிசைந்து எண்ணெய் எடுத்து, ‘பார்த்தீர்களா எங்கள் எள்ளின் பெருமையை’ என்று காட்டினான்.

சந்தோஷப்பட்ட வியாபாரிகள், கொஞ்சம் சந்தேகப் பேர்வழிகள். மடியிலே உள்ள எள்போல வீட்டிலும் இருக்குமோ என்று சந்தேகப்பட்டதை உணர்ந்த உழவன், ‘வீட்டிலே என் மனைவி இருக்கிறாள்’ என்று வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தான்.

வியாபாரிகள் வீட்டிற்கு வந்தபோது, உழவனின் மனைவி கஞ்சி குடித்துக் கொண்டிருந்தாள். எள்

வாங்க வந்தோம் என்ற வியாபாரிகளைப் பார்த்த வண்ணம் வலதுகை எச்சில் கையாக இருந்ததால், இடது கையிலே கொஞ்சம் என்னை அள்ளிக்கொண்டு வந்து, இடது கையாலே என்னைப் பிசைந்து எண்ணெய் எடுத்துக் காட்டி, 'எங்களது எஸ் நல்ல எஸ்' என்று வியாபாரம் பேசிஞளாம்.

கணவன் இரண்டு கைகளில் என்னை வைத்துப் பிசைந்து எண்ணெய் எடுத்தான். மனைவியோ இடது கையிலே மட்டும் வைத்துப் பிசைந்து எண்ணெய் எடுத்தாள். கணவனைவிட மனைவியின் ஆற்றலைக் கண்டு வியந்து போனார்கள் அவர்கள் என்பது ஒரு கதை. பண்டைய தமிழகத்தின் வலிமையை விளக்க வந்த கர்ணபரம்பரைக் கதையாகக்கூட இருக்கலாம்.

நமக்கு ஆச்சரியம் என்னவென்றால், இடது கையால் என்னைப் பிசைந்த பலமே.

1926ஆம் ஆண்டு, ஜெர்மனியில் உள்ள சந்த்வீனா எனும் பெண்மணி, 127 கிலோ கிராம் எடையை தலைக்குமேலே தூக்கி உயர்த்தி இதுவரை எந்தப் பெண்ணும் தூக்கிட முடியாத ஒரு உலக சாதனையை நிகழ்த்தினாள். அந்த எடையானது அதிகக் கனமுள்ள பல டைப்ரெட்டர்களின் எடைக்குச் சமமானதாகும்.

தோளிலே தொங்கும் பையை பத்தடிக்கு ஒருமுறை இரு தோள்களிலே மாற்றிப் மாற்றிப் போகும் பெண்மணிகளையும் நாம் பார்க்கிறோம்! காலம் எப்படி மாறிக் கொண்டு வருகிறது பார்த்தீர்களா?

சதுரங்க ஆட்டத்தில் ராணி எப்படி வந்தாள்?

சதுரங்க ஆட்டத்தில், ராணியே சகல சக்தி வாய்ந்த காயாக இருப்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆனால் ஆட்டத்தின் ஆரம்ப காலத்தில் ராஜாவுக்கு அடுத்த சக்திவாய்ந்ததாக முதல்மந்திரியே இருந்ததாக வரலாறு கூறுகிறது. பிறகு, முதன் மந்திரியை ஒதுக்கி மறைத்துவிட்டு, ராணி எப்படி முன்னே வந்தாள் என்பதுதான் நமக்கெல்லாம் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டு வரை, சதுரங்க ஆட்டத்தில் முதல் மந்திரியே பிரதான ஆட்டக் காயாக உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. ஏனென்றால் காரணம் உண்டு. அரசர் போருக்குப் போகும் பொழுது அவருடன் போய் அரசரைக் காக்கவும், போரை வெற்றிகரமாக நடத்தவும் முதன் மந்திரியே போவது போர் மரபு.

இந்தியாவில் மட்டுமல்ல. அரேபியா இன்னும் பல தேசங்களிலும் இந்த மரபே வெகுவாகப் போற்றி ஏற்கப்பட்டு பின்பற்றப்பட்டு வந்தது. ஆனால் இங்கிலாந்தில் இந்த மரபு மண்ணாகிப் போகும்படி ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டு விட்டது.

1485ஆம் ஆண்டு, வட இத்தாலியில் நடந்த திருமணத்திற்குப் பிறகே இந்தச் சூழ்நிலை தோற்றம் எடுத்தது. இத்தாலியை ஆண்ட ஒரு இளவரசனுக்கு கேதரினா சபோர்சா எனும் அரசகுல மங்கை மாலையிட்டு மணாளனாக ஏற்றுக்கொண்டாள். மாலையிட்ட மன்னன் மணாளனாக இருந்தானே தவிர, நாட்டைக் காக்கும்

வெறும் ஆற்றல் அற்று மன்னனாக வாழ்ந்தான். இதனால் நாடுகாக்கும் பொறுப்பு அனைத்தும் ராணியின் தலையில் வந்து விழுந்தது.

நாட்டைக் காத்திட வரிகளை வசூலிக்கும் பொறுப்பேற்றாள். எதிரிகளிடமிருந்து நாட்டைக் காக்க, படைகளைத் திரட்டினாள். போர்க்களம் புகுந்தாள். நாட்டையும் நாட்டு மக்களையும் காத்ததுடன் தன் மனாளனையும் காத்தாள்.. இத்தாலி நாட்டு மங்கம் மாளாக அவள் திகழ்ந்தாள். அந்த ராணியை எல்லோரும் போற்றினார்கள்.

இப்பொழுதும் சதுரங்க ஆட்டத்தில் ராஜா காய் காக்கப்படுகிறதே ஒழிய, ராணி காய்தான் சகல சக்தி படைத்ததாக விளங்குகிறது. அதன் காரணம், கேதரினா சபேர்ச்சா சகலசக்தி படைத்தவளாகவிளங்கியதுதான்.

கி.பி. 15ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்துதான் சதுரங்க ஆட்டத்தில் ராணி இடம் பெற்றாள் என்பதாக கால்பி எனும் வரலாற்றாளர் குறிப்பிடுகின்றார்.

வாலியக் கிழவர் வழிகாட்டுகிறார்!

காலையிலே நான்கு கால், நண்பகலில் இரண்டு கால், மாலையிலே மூன்று கால் உள்ள அந்த மிருகம் என்ன? என்று விடுகதை போடுவார்கள். பிறகு சிரித்துக்கொண்டே, மனிதன் என்று பதில் கூறுவார்கள்.

குழந்தையிலே தவழ்வதை நான்கு கால் என்றும், நிமிர்ந்து நடக்கும் வாலிப உருவத்தை இரண்டு கால் என்றும், வயதாகி விட்டால், துணைக்குத் தடியுடன் நடப்பதை மூன்றுகால் என்றும் கூறுகின்றார்கள்.

“92 வயதாகி விட்டது, உடல் எவ்வளவு தூரம் தளர்ந்து போயிருக்கும் என்று கற்பனை செய்து பாருங்கள்! முதுகு வளைந்து போயிருக்கும், கால்கள் தள்ளாடிப் போயிருக்கும்” என்றுதானே நினைக்கிறீர்கள்?

இல்லை. நிமிர்ந்த தோற்றம்தான். நெஞ்சுயர்த்தி நடக்கும் ஆற்றல்தான். ஆமாம், 100 மீட்டர் தூரத்தை ஓடி 21.7 விநாடிகளுக்குள் முடித்து வெற்றி பெற்று, வேடிக்கை பார்த்த மக்களை பரபரப்பில் ஆழ்த்தியிருக்கிறார் ஒருவர். அந்த வயது நிறைந்த வாலிபர் லண்டன் மாநகரைச் சேர்ந்த டங்கன் மெக்லீன் என்பவர். அவரே இந்த 77ஆம் ஆண்டிலே, இருமுறை 100 மீட்டர் தூரத்தை 16.2 விநாடிகளுக்குள் ஓடிபெரிய சாதனையையே செய்திருக்கிறார்.

இரண்டு பக்கத்திற்கு இரண்டு ஆள் என்று நடக்கத் துணை தேடும் பருவத்தில், நமது மாணவர்களும் வாலிபர்களும், 100 மீட்டர் தூரத்தை ஓடி முடிக்கும் அதே நேரத்திற்குள் ஓடுகிறார் என்றால் அந்த வாலிபக் கிழவர் நமக்கெல்லாம் வழிகாட்டுகிறார் என்றுதானே அர்த்தம்!

பத்திரமாக பராமரித்தால், பாதுகாத்து வந்தால், தேகம் எந்த வயதிலும் தெம்பாக இருக்கும் என்பதைத் தானே அவரது சாதனை நமக்கு அறிவுரை கூறுகிறது. இந்த உத்தம சோதனைக்கு ஆட்படும் இளைஞர்களே, உயர்ந்த உன்னத வாழ்வை வாழ முடியும். கிழட்டு வாலிபர்களாக வாழ்பவர்க்கு வாலிபக் கிழவராக வழிகாட்டுகிறார் வாழ்க டங்கன் மெக்லீன்!

வண்ணச் சீருடை வந்தது எப்படி?

கால் பந்தாட்டம் என்று அழைத்து நாம் இப்போது ஆடுகின்ற ஆட்டம், 500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னே இத்தாலிய நாட்டில் கால்சியோ எனும் பெயரில் ஆடப்பட்டு வந்தது.

கால்சியோ எனும் இத்தாலிய மொழிச்சொல்லுக்கு “உதை” என்பது பொருள். பந்தை உதைப்பதால் இதற்கு கால்சியோ (Calcio) என்று பெயர் வந்தது போலும்.

ஆரம்ப காலத்தில், பிரபுக்கள் குடும்பத்தினரே அதிக ஆர்வம் நிறைந்த ஆட்டக்காரர்களாக விளங்கியிருக்கின்றார்கள். எஜமானர்கள் ஆடும்போது, ஏவலாளர்களாகிய வேலைக்காரர்கள், பேசாமல்பார்த்துக் கொண்டு இருக்கமுடியுமா?

பிரபுக்கள் அடங்கிய குழு ஒரு பக்கம் இருந்து பந்தை உதைத்தாடும்போது, எதிரே உள்ள குழுவினர் யாராக இருக்கமுடியும்? என்று நினைக்கிறீர்கள்! அவர்களது வேலைக்காரர்களாகத் தான் இருக்க முடியும்.

அதனால், பிரபுக்களின் குழு ஒருபக்கமும், வேலைக்காரர்கள் குழு இருந்து இன்னொருபக்கமுமாக கால்சியோ விளையாட்டை ஆடினார்கள்.

பந்தை உதைக்கும் வேகத்திலும் ஆர்வத்திலும், தன் குழு பாங்கரை எப்படி கண்டுபிடிப்பது என்று

யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்கள் எஜமானர்கள். ஆகவே, ஒருகுழுவினர் சிவப்பு வண்ண உடையையும், மறு குழுவினர் பச்சை வண்ண உடையையும் அணிந்து கொண்டு ஆடினர். எசமானர்கள் வேலைக்காரர்கள் என்ற பேதம் தெரிந்து கொள்ளப்போய், அதுவே இரண்டு குழுக்களையும் தனித்தனியாகக் குறித்துக் காட்டும் வண்ணச் சீருடையாக வளர்ந்துவிட்டது.

இத்தாலி நாட்டிலுள்ள பிளோரன்ஸ் நகரத்தில் தான் இந்த வண்ணச் சீருடை நிகழ்ச்சி முதன்முதலாக ஏற்பட்டது.

இந்த முறையைப் பின்பற்றி பிரான்ஸ் நாட்டு அரசனான இரண்டாம் ஹென்றி, கால் பந்தாட்டம் ஆடினதாக வரலாறு கூறுகிறது. 16ஆம் நூற்றாண்டில் இந் நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. கால் பந்தாட்டக் குழுவிற்குக் குழுத்தலைவனாக விளங்கிய இரண்டாம் ஹென்றி, தன் குழுவிற்கு சிவப்பு வண்ணச் சீருடையையும், எதிர்க் குழுவிற்கு வெள்ளைச் சட்டையையும் கொடுத்து ஆடியதாகவும் வரலாறு கூறுகிறது.

வினையாட்டா! கொக்கா!!

வினையாட்டுதானே என்று கேலியாகப் பேசுபவர்கள் நிறைய பேர் உண்டு. அதிலென்ன அப்படி இருக்கிறது? இதற்கு ஒரு திறமை வேண்டுமா? என்று எதிர்வாதம் புரியும் விதண்டாவாதக்காரர்கள் இன்று கூடநாடு நிறைய உண்டு.

அப்படி ஒருவர் அகம்பாவமாகப் பேசி அகப்பட்டுக் கொண்டார்! அவர் யார் என்று நினைக்கிறீர்கள்? ஸ்காட்லாந்து நாட்டை (1488—1573 வரை) ஆண்ட மன்னன் நான்காம் ஜேம்ஸ்தான்.

கோல்ஃப் என்றொரு ஆட்டம். அதை ஆடுவது கூடாது என்பது அரண்மனையிலிருந்து வந்த அடக்கு முறைச் சட்டம். மீறி ஆடுவோருக்கு அபராதம் மட்டுமல்ல—சிறைத் தண்டனையும் உண்டு.

ஆடப் பயந்தவர்களால் ஆட்டம் ஆடாது ஒழிந்தது. என்றாலும் அரசனை அணுகிப் பேசும் பெருந்தனக்காரர்களும், பிரபுக்களும் ஆட்டத்தை மறக்கவில்லை. எப்படியாவது சட்டத்தை மாற்றிவிட வேண்டும் என்று முயன்றனர்.

மன்னன் ஜேம்ஸிடம் பலமுறை விண்ணப்பித்தனர். வேண்டுகோள் விடுத்தனர். மனம் மாறி சட்டத்தை மாற்றித் தரக் கோரினர். விண்ணப்பம் வரும்போதெல்லாம் மன்னன் அலட்சியமாகச் சிரித்தான்.

கீழே ஒரு பந்தை வைத்துவிட்டு, அதை ஒரு கம்பால் அடித்து விரட்டுவது ஒரு ஆட்டமா? அதை வேண்டுமென்று கேட்க ஒரு கூட்டமா? அதற்கு ஒரு திறமையா? பெருமையா? 'இது ஒரு விளையாட்டு—இதற்கு பல பேர் வக்காலத்து' என்றும் கேலி பேசிஞன்.

'ஒரு முறை நீங்கள் முயற்சி செய்து பாருங்கள்!' என்று தயவாகக் கேட்டனர் பிரபுக்கள். மன்னனும் மனமிரங்கி ஒத்துக் கொண்டான்.

பந்து தரையிலே வைக்கப்பட்டிருந்தது. அரசன் கையிலே நீண்ட தடி இருந்தது. அலட்சியமாக அனைவரையும் பார்த்துவிட்டு, ஓங்கிப் பந்தை அடித்தான். பந்திலே அடிபடவில்லை. மீண்டும் அடித்தான். காற்றூதான் ஓடியதே தவிர, பந்து ஓடவில்லை. மறுபடியும் அடித்தான். மன்னன் முகம்சுருங்கி விரிந்தது—பந்து நகரவே இல்லை.

பலமுறை முயன்ற மன்னன் ராஜ தோரணையில் பேசினான். இன்று எனது மன நிலை சரியில்லை 'இன்று போய் நாளை வருகிறேன்'. என்றுதான்.

மறுநாளும் வந்தான். ஆட முயன்றான். முதல் நாள் ஆட்டமே பிரமாதமாக அமைந்துவிட்டிருந்தது. ஒரு முறைகூட அவனால் பந்தை அடிக்க முடியவில்லை.

பிறகென்ன! மன்னன் வினையாட்டின் மகிமையை உணர்ந்து கொண்டான். வினையாட்டிலும் திறமை உண்டு என்பதை புரிந்து கொண்டான். விதிதளர்ந்தது. கோல்ஃப் வினையாட்டு மக்கள் மத்தியிலே பவனி வந்தது.

வினையாடிப் பார்த்தால்தானே தெரியும் வினையாட்டா கொக்கா என்று!

அமைதி தரும் ஆட்டம்!

முதன் முறையாகக் குடியரசுத் தலைவர் என்ற பெரும் பதவிக்குத் தேர்தலில் நின்றிருக்கிறார். ஓட்டுப் பதிவுகள் நடைபெற்று, ஓட்டுக்களை எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தேர்தல் முடிவுகளும் அறிவிக்கப்படும் நிலை வந்தது.

‘வெற்றியும் தெரிந்தாகிவிட்டது. தலைவர் பதவி தங்கள் தலைவருக்குக் கிடைத்து விட்டது. அவர் வீட்டிலே அவர் இல்லை. இந்த வெற்றிச் செய்தியைத் தெர் விக்கவேண்டும்’ என்ற வேகம் தொண்டர்களுக்கும் ஆதரவாளர்களுக்கும்.

அவசர அவசரமாக ஆளை அனுப்புகின்றார்கள். தேடப்படுகின்ற தலைவர் நிதானமாக மைதானத்தில் பந்து விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறார். ‘உங்களைப் பார்க்க வந்திருக்கிறார்கள். தேர்தல் முடிவு தெரிந்து விட்டது’ என்று சென்ற ஆள் கூறுகின்றான்.

‘இதோ இந்தப் பந்தையும் ஆடித்தாடிவிட்டு வருகிறேன். இருக்கச் சொல்’ என்று அமைதியாக ஆடி விட்டு அங்கே வருகிறார் தலைவர்.

அவ்வாறு தளப்பந்தாட்டம் (Base Ball) ஆடிக் கொண்டிருந்த தலைவர் யார் தெரியுமா? ஆபிரகாம் லிங்கன் தான். அடிமைத் தளையறுத்த தீரர் ஆபிரகாம் லிங்கன் எனப் புகழப்பட்ட அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவர்தான். கோல்ஃப் ஆட்டம் ஆடி அலைபாயும் மனதிற்கு அமைதி கண்டவர்.

நமக்கெல்லாம் நல்ல வழிகாட்டியாக விளங்குகிறார் அல்லவா!

காந்தி கேட்ட கேள்வி!

லாஸ் ஏஞ்செல்ஸ் என்னும் இடத்தில் (1932) நடக்க இருந்த ஒலிம்பிக் பந்தயத்தில், வளைகோல் பந்தாட்டத்தில் (Hockey) கலந்துகொள்ள இந்திய

ஒலிம்பிக் கழகம் முயன்றது. போதிய பொருளாதார வசதியில்லாததால், திணறிக் கொண்டிருந்தது.

ஏற்கெனவே இந்தியா வென்றிருந்ததால் (1920), மீண்டும் வெற்றிபெற வேண்டும் என்று விரும்பியது. நிதியில்லாதபோது கலந்துகொள்ள வேண்டாம் என்று பலர் அறிவுரை கூறினர்.

எப்படியும் கலந்துகொள்வது என்பது முடிவான தீர்மானமாயிற்று. 'காந்திஜியை அணுகிக் கூறினால், காரியம் விரைவில் கச்சிதமாக முடிந்துவிடும்' என்று ஒருவர் கூற, எல்லோரும் அதை நம்பினர்.

அந்த சமயத்தில், காந்தி சிம்லாவில் இர்வின் பிரபு என்பவரிடம் அரசியல் பற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார். அவரை சந்திக்க பத்திரிகை ஆசிரியர் நியூகாம் என்பவர் போனார். மிகவும் சிரமப்பட்டு பேட்டிக்கு ஏற்பாடு செய்து, சந்தித்தார்.

'ஹாக்கிக்கு நிதிநிலை சரியில்லை. நீங்கள் ஆவன செய்யவேண்டும்' என்று மிகவும் நம்பிக்கையுடன் விளக்கினார். பொறுமையாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த காந்தி அவர்கள், அவருக்கே உரிய பாணியில் ஒரு கேள்வியை கேட்டாராம். அந்தக் கேள்வி நியூகாமை பிரமிக்க வைத்ததல்லாமல் மனமுடைந்து திரும்பச் செய்ததாம்! அப்படி அவர் கேட்ட கேள்வி தான் என்னவாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறீர்கள்!

ஹாக்கி என்றால் என்ன? என்பதுதான் அவர் கேட்ட கேள்வி.

பாபரும் உடற்பயிற்சியும் !

எங்கோ பிறந்து இந்தியா வந்த பாபர், முகலாயப் பேரரசை அமைத்ததாக நாம் சரித்திரத்தில் படித்திருக்கிறோம். ஒரு பெரிய பேரரசை அமைக்கும் அளவுக்குப் பலமும் புத்திக்கூர்மையும் பாபருக்கு எப்படி வந்தது?

இராணுவப் படை வீரர்கள் செய்கின்றதைப்போல கடுமையான உடற் பயிற்சிகளை அவர் செய்து, தனது தேகத்தை மிகவும் கட்டாக வைத்திருந்தார். அதனால் தான் அவர் செய்த உடற்பயிற்சிகள் மிகவும் கடினமானதாகவே இருந்திருக்கின்றன.

தனது விலாப்புறத்தின் பக்கவாட்டில் இரண்டு மனிதர்களைத் தூக்கிக்கொண்டு, நீண்ட தூரம்ஓடுவார். கங்கையின் ஆழப் பகுதிகளில் நெடுந்தூரம் நீந்துவார். சளைக்காமல் நீந்திக் கொண்டே இருப்பார்.

இவ்வாறு மிகவும் சக்திவாய்ந்த உடற்பயிற்சிகளை தினந்தோறும் செய்து வந்ததுதான், அவர் எதிரிகளை மிக சர்வ சாதாரணமாக சமாளித்ததுடன், மாபெரும் சாம்ராஜ்யத்தையும் ஸ்தாபிக்க முடிந்தது என்று வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள். அவர் வெற்றியின் இரகசியம் கட்டான உடல்தான்.

குசேலர் குருமயம் சீறியது !

1927ஆம் ஆண்டு 400 மீட்டர் தடை தாண்டி ஓடும் பந்தயத்தில் (Hurdles) உகாண்டா நாட்டைச் சேர்ந்த அகிபுவா என்ற வீரர் வெற்றி பெற்றார். அவர் வெற்றி

பெற்றது மட்டுமல்ல...புதிய உலக சாதனையையும் ஏற்படுத்தினார்.

நம் ஓட்டக்காரர்களைப் போல, ஓடி முடித்ததும் கீழே விழுந்து புரளவில்லை. மேல் முச்சு கீழ்முச்சு வாங்கி மல்லாந்து படுக்கவில்லை. ஓடி முடித்த பிறகும் பல தடைகளைத் தாண்டிக் கொண்டு ஓடினார்.

அவருக்கு வெற்றி பெற்ற மகிழ்ச்சியில் அவரையறியாமல் அங்கு மிங்கும் ஓடினார். என்ன ஞாபகம் வந்ததோ தெரியவில்லை, புகைப்படம் எடுப்பவர்களை நோக்கி ஓடினார்.

‘என்னை போட்டோ எடுத்தீர்களா? என்று பரிதாபமாகக் கேட்டாராம். ‘என்னை போட்டோ எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்’ என்றும் கேட்டுக் கொண்டாராம். இதை வேடிக்கையாக ரசித்தார்களாம் புகைப்பட நிபுணர்கள்.

இந்த அகிபுவா, ஏழைக் குடும்பத்தவர். முயற்சியால் முன்னுக்கு வந்தவர். ஆகவே, எங்கே தன்னை மறந்து விடுவார்களோ என்று நினைத்தாரோ என்னவோ, அதனால்தான் அப்படிக்கேட்டார்போலும். அவர் குடும்பத்திற்கு முன்னால் குசேலர் குடும்பம் மிக மிகச் சிறிபது. அதாவது குசேலர் குடும்பத்தில் குழந்தைகள் 27 தான். ஆனால் அகிபுவாவுக்கு 43 சகோதர சகோதரிகள். குசேலரையே தோற்கடித்த குடும்பத்தில் பிறந்த இவர், பிறரைத் தோற்கடித்தது ஆச்சரியமா என்ன !

மாணவியின் புதிய சாதனை !

தென் கொரியா பள்ளி மாணவியாக 17 வயது நிரப்பியிருந்த யங்சின், 1975ஆம் ஆண்டு உலக மேசைப் பந்தாட்டப் போட்டியில் சுல்கத்தாவில் முதல் முறையாகக் கலந்துகொண்டு, உலக வெற்றி வீராங்கனைப் பட்டத்தைப் பெற்றாள்.

அதே வெற்றி வீராங்கனைப் பட்டத்தை (Champion) 1977ஆம் ஆண்டு இங்கிலாந்தில் உள்ள பர்மிங்காம் இடத்தில் வென்று, புதிய சாதனையை ஏற்படுத்தி இருக்கிறாள்.

மேசைப் பந்தாட்ட வரலாற்றில், 1957ஆம் ஆண்டிலிருந்து இதுவரை யாரும் ஒருமுறை வென்ற பிறகு திரும்பவும் இதுபோல் வெற்றிபெறவில்லை என்பதே புதிய சாதனை.

ஒலிம்பிக் சுடர் ஏற்றுகிறார்களே ஏன் ?

ஒலிம்பிக் பந்தயங்கள் நடத்துவதற்கு முன், ஒலிம்பிக் சுடர் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். இந்தப் பழக்கம் ஆதிகாலந்தொட்டே தொடர்ந்து வருகிறது. ஒலிம்பியா மலையிலிருக்கும் புனிதப் பகுதியில் சூரியனிலிருந்து நேராகப் பெறும் தீச்சுடர்தான், ஒலிம்பிக் பந்தயம் எங்கு நடந்தாலும் எடுத்துச் செல்லப்பட்டு, அங்கே சுடராக ஏற்றப்படும்.

ஒலிம்பிக் சுடர் ஏற்றுவதன் காரணமாவது—பழங்கால கிரேக்க விளையாட்டுக்களின் தூதுவனாக இந்த

சுடர் வரவேற்கப்படுகிறது என்பதுதான். அந்த வினையாட்டுக்கள் தனிமனிதனின் வலிமை, துணிவு, வீரம், சிறப்பான குணங்கள் எல்லாம் மனித இனத்தை செழிப்பாக்கவும் முன்னேற்றவும், அத்துடன் உலக சமாதான எண்ணத்தை உருவாக்கவுமே பயன்பட வேண்டும் என்ற பேராண்மையை எதிர்பார்க்கின்றன. என்கின்ற லட்சியத்தின் தன்மையை பிரதிபலிக்கவே ஒலிம்பிக் சுடரை ஏற்றுகிறார்கள்.

இப்படியும் ஒரு பலமா !

பலம் என்றதும் நமக்கு மகாபாரதத்தில் வரும் பீமன் நினைவுதான் வரும். கிரேக்கத்திலும் ஒரு பீமன் வாழ்ந்திருக்கிறான். அவன் பெயர் மிலோ என்பது.

மிலோவும் பீமனைப்போல ஒரு மல்யுத்த வீரன் தான். அவன் ஆறு ஒலிம்பிக் பந்தயங்களில் (24 வருடங்கள்) தொடர்ந்து வெற்றி வீரனாக வந்திருக்கிறான். அவனை யாரும் மல்யுத்தத்தில் வென்றதே கிடையாதாம். ஏனெனில் அவனது பலம் அப்படிப்பட்டதாம்.

ஒரு சிறு கன்றுக்குட்டியை தன் தோளிலே சுமந்து பழக்கிய அவன், அந்தக் கன்றுக்குட்டி பெரிய காளை மாடாக வளர்ந்த பிறகும், தன் தோள்களின்மீது போட்டு சுமந்து கொண்டு ஒவ்வொரு நாளும் நடப்பானாம்.

அத்தகைய மிலோவைப்பற்றி இப்படியும் ஒரு கதை உலவுகிறது.

அவன் ஒரு மாதுளங்கனி போன்ற ஒருவகைக் கனியை தன் உள்ளங்கையில் வைத்து முடிக் கொண்டு விட்டால், வேறு யாராலும் அவன் முடிய கையைத் திறந்து அந்தக் கனியை தொடவே முடியாதாம். அது மட்டுமல்ல. அந்த முடிய கையைத் திறக்கும் போட்டியின்போது போடுகிற இறுக்கத்தில் அந்தக் கனிக் கசங்காமல் வைத்தது வைத்ததுபோல் இருக்குமாம். எப்படி யிருக்கிறது அவனுடைய பலம்!

இதற்கும் மேலே இன்னொரு நிகழ்ச்சி.

எண்ணெய் பூசப்பெற்று வழக்குகின்ற ஒரு தட்டின் மீது அந்த மிலோ ஏறி நின்று கொள்வானாம். ஏறி நின்ற பிறகு, அவனை அந்தத் தட்டிலிருந்து கீழே தள்ளி விடவோ இழுத்தெறியவோ யாராலும் முடியாதாம். அத்தகைய பலம் உண்டு.

இவ்வளவு பலம் பொருந்திய ஒரு மிலோ பீமனை யாரால்தான் வெல்ல முடியும். கிரேக்க வரலாற்றிலே புகழ் வாய்ந்த மல்யுத்த வீரனாக மிலோ வாழ்ந்திருக்கிறான்.

கை கொடுத்த கல்லறை !

1820ம் ஆண்டு கல்லறை ஒன்று கட்டப்பட்டது. அது இறந்து போன ஒருவருக்காக அல்ல. இறந்து போகப் போகிறார் என்பவருக்காக.

தீராத நோய் என்று மருத்துவர்கள் முடிவு செய்து விட்டனர். மரணமும் வெகு விரைவில் வந்து அவரைத்

தழுவிக் கொள்ளும் என்று முடிவாகவும் கூறி விட்டனர்.

ஆஸ்திரிய நாட்டின் நல்ல மாணவரான ஹேமர் பர்க்ஸ்டால் என்பவர்தான், அவருடைய இறப்பை எண்ணி, தனக்காக கல்லறை ஒன்றை தானே எழுப்பிக் கொண்டார். எழுப்பிவிட்டு தனது இறப்பை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஹேமர் இறக்காமல், அதற்குப் பிறகும் 36 ஆண்டுகள் உயிர் வாழ்ந்தார். எப்படி என்று நினைக்கிறீர்கள்?

அவர் ஒவ்வொரு நாளும் தனது கல்லறையைப் பார்ப்பதற்காக ஓடிச் செல்வது வழக்கமாம். அவர் தினந்தினம் ஓடி ஓடிச் சென்ற பழக்கமே, உடற்பயிற்சியாக மாறி, அந்த உடற்பயிற்சியே இறப்பைத் தடுத்து 36 ஆண்டுகளுக்கு மேல் வாழவைத்திருக்கிறது. ஹேமரின் கல்லறை வெறுங் கல்லறையாக இருந்து, வரலாற்றில் இடம் பிடித்துவிட்டது. உடற்பயிற்சியும் உலகினருக்கு ஒரு விழிப்புணர்ச்சியை ஊட்டி விட்டது.

கயிறு இழுக்கும் போட்டி!

1899ம் ஆண்டு, ஆகஸ்டு மாதம் 12ந் தேதி, இந்தியாவில் உள்ள ஜபல்பூரில், கயிறு இழுக்கும் போட்டி ஒன்று நடைபெற்றது. பங்கு பெற்றவர்கள் இராணுவ வீரர்கள்.

இருகுழுவினரும் அந்தப் போட்டியில் பங்குபெற்று, ஒரு முறை இழுக்கும் போட்டியில் (Pull) இழுத்து வெற்றி

பெற ஆன நேரம் 2 மணி 41 நிமிடங்களாகும். அது வரை இரண்டு குழவினரும் இழுத்துக்கொண்டே இருந்திருக்கின்றனர். (நல்ல இழுவை)

வெற்றி பெற்றக் குழு அந்த 12 அடி தூரத்தைக் கடக்க எடுத்துக் கொண்ட நேரந்தான் 2 மணி 41 நிமிடம் ஆகும். அந்த நேரத்தைக் கடந்த அவர்களின் வேகத்தையும் கணக்கெடுத்திருக்கின்றார்கள். அதாவது அவர்கள் இழுத்துக்கொண்டே நகர்ந்தது மணிக்கு 0.00084 மைல் வேகம் (M. P. N.) என்பதுதான்.

இந்த இழுபறியைப் பார்க்க பார்வையாளர்களுக்கு எவ்வளவு உற்சாகமாக இருந்திருக்கும்!

காட்டுமிராண்டி ஓட்டம்!

வேகமாக ஓடும் ஒருவரைப் பார்த்து, 'காட்டுமிராண்டிபோல ஓடுகிறான் பார்' என்று பார்வையாளர்கள் கேலி பேசி மகிழ்வதை நீங்கள் கேட்டிருக்கலாம். ஏன்? நீங்களே கூட கேலி பண்ணி ரசித்திருக்கலாம். அது எல்லோருக்கும் ஏற்பட்ட பழக்கந்தான்.

கீழே காணும் நிகழ்ச்சியைப் படிக்கும்போது, அவ்வாறு கூறுவது உண்மையாக இருக்குமோ என்று எண்ணத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. நம்மையும் சிந்திக்க வைத்திருக்கிறது.

அமெரிக்க இராணுவத்தில் உள்ள சில அதிகாரிகள் சேர்ந்து கொண்டு, 1876ம் ஆண்டு ஒரு சோதனை

செய்து பார்த்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் சோதனை ஒரு உண்மையை புலப்படுத்தியது.

பாணி இந்தியன் எனும் பிரிவைச் சேர்ந்த காட்டு வாசிகளில் ஒருவனை அழைத்து 1மைல் தூரத்தை ஓடச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவன் ஓடிய நேரத்தை, கடிகாரம் மூலம் கணக்கெடுத்துப் பார்த்தபோது, அவர்கள் அடைந்த அதிர்ச்சிக்கு அளவே இல்லாமல் போய்விட்டது. ஓடிய நேரமோ உலக சாதனையையும் மிஞ்சிவிட்டது. அதாவது ஓடி முடித்த நேரம் 3 நிமிடம் 58 விநாடிகள்.

4 நிமிடத்திற்குள் 1மைல் தூரத்தை யாராலும் ஓடி முடிக்க முடியாது என்று நாகரிக உலகின் நல்ல ஓட்டக்காரர்களைப் பற்றி வினையாட்டுத் துறையாளர்களும் பயிற்சியாளர்களும் பேசிக் கொண்டிருந்த காலத்திற்கு முன்னமேயே, இப்படி ஒரு அற்புத சாதனையை நிகழ்த்தியிருக்கிறான் காட்டுவாசி ஒருவன்.

கூ-டா-வீ-காட்ஸ்-ஊ-லீ கூ-லா-ஷார் (KOO-TAH-WE-COTS-OO-LEE-E-HOO-LA-SHAR). பயந்து விடாதீர்கள். மந்திரவாதி பயப்படுத்தும் வார்த்தைகளல்ல இவை. ஓடிய சிவப்பிந்தியனின் பெயர்தான்.

1876ம் ஆண்டு அவன் ஓடி முடித்த நேரத்தை உலகப் புகழ்பெற்ற ஓட்ட வீரர்கள் 1954ம் ஆண்டு தான் ஓடமுடிந்தது.

எப்படி இருக்கிறது அந்தக் காட்டுமிராண்டி ஓட்டம்!!

இய்யடி ஒரு சண்டை!

இரவு 9-15மணிக்கு ஆரம்பித்து, விடியற்காலை 4-34 மணிக்கு முடிந்தது. அது கூத்தாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறீர்களா! இல்லை. குத்துச் சண்டை தான்.

உலகத்திலேயே அதிசயமான குத்துச் சண்டை தான். 110 ரவுண்டுகள் மாறி மாறிக் குத்திக் கொண்டனர். ஏறத்தாழ 7 மணி 19 நிமிடங்கள் வரை சண்டை போட்டனர்.

இதில் யார் ஜெயித்தார் என்றால் யாருமே இல்லை. வெற்றி தோல்வி இல்லை என்று முடிவு செய்து விட்டார்கள். வெற்றி தோல்வி இல்லாமல் ஒரு சண்டையா என்றால் சண்டை போடுபவர்கள் சண்டை போட்டால்தானே நடக்கும்?

ஏழு மணி நேரம் முகத்தில் குத்திக் கொண்டும், குத்துகளை வாங்கிக் கொண்டும் இருந்த இரண்டு வீரர்களும், கடைசி நேரத்தில் கைகளைத் தூக்க முடியாமல் போகும் அளவுக்குக் களைத்துவிட்டனர். அப்புறம் எப்படி சண்டை தொடரும்?

1893ம் ஆண்டு, நியூ ஆர்லியன் என்னும் இடத்தில் நடைபெற்ற இக் குத்துச் சண்டை போட்டியில், ஆண்டிபவன்—ஜேக்பார்க் எனும் வீரர்கள் பங்குபெற்றனர்.

வெற்றி பெற முடியாவிட்டாலும், வரலாற்றில் இடம் பிடித்துக் கொண்டனர். 'உலகத்திலேயே நீண்ட நேரம் நடந்த குத்துச் சண்டை' என்பதுதான் இந்த சாதனை.

ஒளி வெள்ளத்தில் கால்பந்தாட்டம் !

‘காலையிலும் மாலையிலும் வினையாட்டு’ என்று பாடியது அந்தக் காலம். அதற்குப்பிறகு, வெயில் ஏறத் தொடங்கும்போது வினையாட்டைத் தொடங்கி, வெம்மை குறைந்து மறையும் மாலையில் வினையாட்டை முடித்து விடுகின்ற கிரிக்கெட் ஆட்டம்போல, நாள் முழுதும் ஆடுகின்ற ஆட்டமும் இடையிலே வந்தது. அதிலும், இருட்டியபிறகு, செயற்கையாக சிந்துகின்ற ஒளி வெள்ளத்தில் (Flood Lit) ஆடுகின்ற ஆட்ட முறை தற்போது அதிகமாகவே வளர்ந்திருக்கிறது.

மேசைப் பந்தாட்டம் எப்பொழுதும் விளக்கொளியில்தான் ஆடப்படுகிறது. அதைப்போலவே, கூடைப் பந்தாட்டமும் கைப் பந்தாட்டமும் இரவு வெளிச்சத்தில் ஏற்பாடு செய்து ஆடப்பெற்றன. அதற்குப் பிறகு, கால்பந்தாட்டம் கூட, மிகவும் அதிகமான மின்சார செலவில், ஒளி வெள்ளத்தில் ஆடப்பட்டுவருகிறது.

இவ்வாறு கால் பந்தாட்டத்தை ஒளி வெள்ளத்தில் ஆடுகின்ற முதல் முயற்சி இங்கிலாந்தில் நடந்தது. 1878ம் ஆண்டு, நவம்பர் மாதம் 16ந் தேதி, ஒரு கால் பந்தாட்டப் போட்டி நடைபெற்றது. அதில் கலந்து கொண்ட குழுக்கள் ‘வாண்டரர்ஸ் (Wanderers) குழுவும் கிளேகம் ரோவர்ஸ் (Claham Rovers) குழுவும்.

நான்கு விளக்குகள் உயரத்தில் பொருத்தப்பட்டிருந்தன. இரண்டு விளக்குகள் டைனமோ மின்சார சாதனங்களால் உண்டாக்கப்பட்ட மின்சாரத்தாலும், மீதி இரண்டு விளக்குகளும் பேட்டரிகளால் உண்டாக்

கப்பட்டு ஒளியூட்டின. இருந்தாலும். அவை உமிழ்ந்த ஒளியானது போதிய அளவு இல்லை. விளக்குகள் அசைந்ததால், வரும் பந்தின் காட்சியும் தெளிவாகத் தெரியாததால் அந்த சோதனை ஆட்டம் அவ்வளவு திருப்திகரமாக அமையவில்லை.

இருந்தாலும், முதல் முறையாக ஒளிவெள்ளத்தில் கால் பந்தாட்டப் போட்டியை நடத்தி, புகழ்பெற்ற இங்கிலாந்து நாட்டில் இருந்த வாண்டரர்ஸ் குழு பாராட்டுக்குரியதாகும்.

விளையாட்டில் வயதா வொரிது ?

விளையாட்டில் வயதுக்கும் வெற்றிக்கும் சம்பந்தமே இல்லை. மேசைப் பந்தாட்டப் போட்டியில் ஜமாய்கா நாட்டு ஒற்றையர் இரட்டையர் போட்டியில் வெற்றி பெற்ற போது, ஜாய். பாஸ்டர் என்பவருக்கு 8 வயது தான்.

டிரேசி ஆஸ்டின் என்ற அமெரிக்கப் பெண் தனது 9ஆம் வயதில் தனது முதலாவது டென்னிஸ் பட்டத்தை வென்றிருக்கிறாள்.

நம் நாட்டில் எட்டடி வைக்கின்ற வயது அல்லவா இவை?

1920ம் ஆண்டு ஆன்ட்வெர்ப் என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற ஒலிம்பிக் பந்தயத்தில் துப்பாக்கி சுடும் போட்டியில், வெள்ளிப்பதக்கம் பெற்றார் ஸ்வீடன் நாட்டைச் சேர்ந்த வீரர் ஒருவர். அவர் பெயர் ஆஸ்கார் ஸ்வாகன் என்பதாகும்.

அப்பொழுது அவருக்கு வயது என்ன தெரியுமா?
72வயது.

முப்பது வயதிலேயே எல்லாம் முடிந்து விட்டது என்று பேசி இன்பம் காணுகின்ற நம்மவர்கள் இதனை கொஞ்சம் எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும்.

‘மனம் உண்டானால் மார்க்கமும் உண்டு’. அது வெறும் பழமொழி அல்ல. வாழ்க்கைக்கேற்ற இனிய மொழிதான்.

குருநிரடி ஓட்டம் !

ஓட்டப் பந்தயத்தில் கலந்து கொள்ள இறுதியாக இருவர் மட்டுமே வெற்றி பெறும் வாய்ப்புள்ளவர்களாக அன்று விளங்கினர். ஒருவன் பெயர் இடாஸ். இவன் பிசா என்னும் நகரைச் சேர்ந்தவன். ஏற்கனவே ஒலிம்பிக் பந்தயத்தில் வெற்றி பெற்ற வீரன்.

மற்றொரு வீரன் பார்த்திசூபாஸ். அர்கேடியா எனும் நகரைச் சேர்ந்தவன்,

இவனும் சிறந்த ஓட்ட வீரன். காற்றினும் கடுகிச் செல்பவன். ஓட்டக்காரர்கள் ஓடத் தொடங்கும் கோட்டின் முன்னே வந்து நிற்கின்றனர். கூட்டம் யார் வெற்றி பெறுவார்கள் என்ற ஆவலில் அலைததும்பி நிற்கிறது. ஓட்டம் தொடங்கிவிட்டது. காற்றை விட வேகமாக ஓடுபவன் என்று பெயர் பெற்ற பார்த்திசூபாஸ் வேகமாக முன்னால் ஓடிவிடுகிறான். அவன் பின்னே இடாஸ் வந்து கொண்டிருக்கிறான். தான் தோற்றுப் போவோம் என்று இடாசுக்குப் புரிந்து போகவே, தந்திரம் ஒன்றை செய்கிறான்.

பார்த்தினோபாஸ், சாமிக்காக வேண்டிக் கொண்டு தலை முடி வளர்த்திருப்பதால் தலையில் நீண்ட முடி வைத்திருந்தான். வேகமாக ஓடும்போது அவன் கற்றை முடி பரப்பிவிழுந்து பரந்து கிடந்தது. அதைப் பார்த்ததும் இடாசுக்கு அற்புத யோசனை பிறந்து விட்டது.

இதோ! கோட்டைக் கடந்து முடித்து வெற்றி பெறப் போகிறான் பார்த்தினோபாஸ் என்ற நிலையில், இடாஸ் எட்டி பார்த்தினோபாசின் குடுமியைப் பிடித்து இழுத்தான். குடுமியைக் கொடுத்த வீரன் தலைதப்புற வீழ்ந்தான். இழுத்தவனோ முதலாவதாக ஓடி முடித்து விட்டான்.

இடாஸ் ஆதரவாளர்கள், இடாசே வெற்றி பெற்றான் என்று கரகோஷம் எழுப்பிக் கூத்தாடினர். ஒலிம்பிக் அதிகாரிகளும் 'இது தவறல்ல' என்று முடிவு கட்டி, இடாசே வெற்றி பெற்றான் என்றும் அறிவித்து விட்டனர். அதைத் தவறு என்று யாரும் கூறவும் இல்லை. மீறவும் இல்லை.

கீழே விழுந்த பார்த்தினோபாஸ், தான் தோற்றதை அறிந்தான். அதிகாரிகளும் எதிரிக்கு சாதகமாக இருப்பதையும் உணர்ந்தான். அவனுக்கு அழகை தாங்க முடியவில்லை. 'கண்ணீர் மாலை மாலையாகக் கொட்டுகிறது. கையிலே புழுதியை அள்ளித் தலையிலே போட்டுக் கொண்டு, முகத்திலும் மார்பிலும் தேய்த்துக் கொள்கிறான். இரத்தம் கசிகிறது.' அவன் வேதனையோடும் அழம்குரல் அனைவரையும் வேதனைக்கு ஆளாக்குகிறது. இரக்கத்தில் ஆழ்த்துகிறது.

இதைக் கண்ட முதிய அதிகாரி ஒருவர் அட்ராஸ்டஸ் என்பவர், திரும்பவும் ஓட்டப் பந்தயம் நடத்திட வேண்டும் என்று முடிவு கூற, பந்தயம் திரும்பவும் நடத்த, பார்த்தினோபாஸ் வெற்றி பெறுகிறான். இப்படி ஒரு நிகழ்ச்சி.

கடுமையான விதிகள் இருந்த காலத்திலேயே குடுமி பிடித்து இழுத்து வெற்றி பெற முயல்பவன் ஒருவன். அவனுக்குச் சாதகமாக தீர்ப்பளிக்கும் அதிகாரிகள் இருந்திருக்கிறார்கள் என்று அறியும் போது, நமக்கு வியப்பாக அல்லவா இருக்கிறது! எந்த நாட்டில் பிறந்தாலும் மனிதன் மனிதன் தான் என்றுதானே நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முன்னே, முதலாம் நூற்றாண்டில் கிரேக்க நாட்டில் நடைபெற்ற ஒலிம்பிக் பந்தயத்தில், ஓட்டப் பந்தய நிகழ்ச்சி ஒன்றில் நடந்ததை ஸ்டேஷியஸ் என்ற கவிஞர் இவ்வாறு வருணித்திருக்கின்றார். அதில் ஒரு காட்சிதான் இது.

பென்னிகக்காக

உயிரைக் கொடுத்த ஆடுகள்

பந்தை அடித்தாடிட ஆரம்ப காலத்தில், உள்ளங்கைகளைப் பயன்படுத்தினார்கள். வேகமாக அடிக்கும் பொழுது கை வலியெடுக்கிறது என்பதற்காக கையில் உறை (Glove) மாட்டிக் கொண்டு அடித்தாடினார்கள். அதற்குப் பிறகு நீண்ட குச்சியில் உள்ளங்கை அகலத்தில் பரப்பளவை அமைத்துக் கொண்டு பந்தை அடித்தாடினார்கள். அதில் பந்து வேகமாகப் போகாததால்

அகலப் பரப்பில் கயிற்றை இழுத்துக் கட்டி அடித்தாடி னார்கள்.

ராகட் (Rahat) என்னும் அரேபியச் சொல்லுக்கு உள்ளங்கை என்பது பொருளாகும். அதனால்தான் பந்தடித்தாடும் மட்டைக்கு ராக்கெட் என்று ஆங்கிலத்தில் பெயர் வந்து விட்டது.

டென்னிஸ் பந்தினை அடிக்க டென்னிஸ் மட்டைக்குக் கயிறு தேவைப்பட்டது. அது எந்த வழியிலும் மென்மையாக, உறுதியாக, வலிமையாக இருக்க வேண்டும் என்று ஆட்ட வல்லுநர்கள் விரும்பினார்கள். அதை ஆராய்ந்து ஒருவர் கண்டுபிடித்தார். அதாவது அது ஆட்டின் குடலில் இருக்கிறது என்று.

ஆட்டுக் குடலின் மென்மைப் பகுதியிலிருக்கும் நரம்பிழைகள் மிகவும் உறுதியானது (Strings) என்பது தான் அந்த ஆராய்ச்சி. அவ்வாறு ஒரு ஆட்டின் குடலிலிருந்து எடுத்தால், சுமார் 20 அடி நீளம் அது கிடைக்கும். இவ்வாறு ஒரு மட்டைக்கு நரம்பு வேண்டுமென்றால், சுமார் 50 ஆடுகளாவது குடல் தரவேண்டும்.

குடலைக் கொடுத்து விட்டு ஆடு உயிர் வாழுமா என்ன? ஆக, ஒவ்வொரு பந்தாடும் மட்டைக்கும் நரம்பு கிடைப்பதற்காக 50 ஆடுகளுக்கு மேல் உயிரைக் கொடுத்திருக்கின்றன. எத்தனையோ ஆடுகளின் தியாகத்தால் தான் இன்று டென்னிஸ் ஆட்டம் வானுயர் வளர்ந்திருக்கிறது போலும்!

ஆட்டுக்குடல் நரம்புகள் போல், இப்பொழுது நைலான் நரம்புகள் தான் டென்னிஸ் மட்டையை அலங்கரிக்கின்றன. என்றாலும், ஆடுகளின் தியாகத்தை நாம் போற்றுவோமாக!

வாரத்திற்கு 100 மைல் !

800 மீட்டர், 1500 மீட்டர் தூரம் போன்ற இடைநிலை ஓட்டத்திற்காகப் பயிற்சி செய்கின்ற வீரர்கள், ஒரு வாரத்திற்குக் குறைந்தது 100 மைல் தூரமாவது ஓடிப்பழகி பயிற்சி செய்கின்றார்கள்.

அந்த நூறு மைல் தூரத்திற்குள்ளே குறைந்தது ஒரு நாளைக்கு 20 மைல் தூரமாவது ஓடுகின்றார்கள். அந்த ஓட்டத் தூரத்திற்குள் வெகு வேகமாக ஓடுதல், மெதுவாக ஓடுதல், களைப்பில்லாமல் இயல்பாக ஓடுதல் போன்ற எல்லா முறைகளும் அடங்கும்.

ஒரே நாளில் உலகப் புகழைத் தந்து விடுகின்ற ஒலிம்பிக் பந்தயத்தில் கலந்து கொள்ளும் வீரர்களின் உழைப்புதான் இப்படி இருக்கிறது. நாளைக்கு ஓட்டப் பந்தயம் என்றால் இன்றைக்கு நினைவு வந்து, உடனே கால்சட்டை பனியனை இரவில் தேடி தயாரித்து, மறு நாள் காலையில் போய் பந்தயத்திற்கு நின்றால், நம்மால் என்ன செய்ய முடியும்?

வெற்றி வீரர்கள் வழி காட்டுகின்றார்கள். செய்து காட்டுகின்றார்கள். பின்பற்றினால் நாமும் புகழ் பெறலாம்.

ஓட்டக்கணக்கு!

100 மீட்டர் ஓட்டப் பந்தயத்திற்கு ஒரு கணக்கு! கண்முடிக் கண்திறப்பதற்குள் இந்த ஓட்டப் பந்தயம் தொடங்கி, முடிந்து விடுகிறது அல்லவா!

இந்தப் பந்தயத்தின் உலக சாதனை 9.9 விநாடிகள். அந்த அற்புத சாதனையைப் புரிந்தவர் ஜேம்ஸ் ஹைன்ஸ் என்னும் அமெரிக்கர்.

இந்த ஓட்டத்தைக் கணக்கெடுத்திருக்கின்றார்கள் விளையாட்டு நிபுணர்கள்.

பத்து விநாடிகளுக்குள் ஓட்டத்தை ஓடி முடிக்கின்ற ஒரு விரைவோட்டக்காரர் (Sprinter), அந்த 100 மீட்டர் தூரத்தை 40 காலடிகளுக்குள் (Steps) கடந்து முடித்து விடுகிறார் என்பது தான் அந்தக் கணக்கு.

அப்படியென்றால், இடதுகாலில் 20 காலடிகள்— வலதுகாலில் 20 காலடிகள் வைக்கின்றார். ஒரு காலடிக்கும் இன்னொரு காலடிக்கும் இடைப்படும் தூரமானது 7 அடி 9 அங்குலமாகும்.

குறிப்பு: நம்மவர்கள் 100 மீட்டர் ஓட்டப் பந்தயம்ஓடும் போது எத்தனை காலடிகள் வைக்கின்றார்கள் என்று கணக்கெடுத்துப் பாருங்களேன் !

நீங்களும் 36 அடி தாண்டலாம்!

கிரேக்க நாட்டில் கி. மு. 656ஆம் ஆண்டு நடந்த ஒலிம்பிக் பந்தயத்தில், கியானிஸ் என்ற வீரன் 6.90 மீட்டர் தூரம் (23 அடி 1½ அங்குலம்) தாண்டி, ஒரு பெரிய சாதனை உண்டு பண்ணியதாகச் சரித்திரம் கூறுகின்றது.

23 அடிக்குமேல் தாண்டிய சாதனை தான் பெரிதென்று நினைத்த காலமும் உண்டு. 1936ஆம்

ஆண்டு 27 அடிக்குமேல் தாண்டி உலக சாதனையை உண்டாக்கிய வீரன் ஜெசிஓவன்ஸ் எனும் அமெரிக்கன். ஏறத்தாழ 27 ஆண்டு காலம் அந்த சாதனையை யாராலும் முறியடிக்க முடியவில்லை. அதுவே சிறந்த சாதனை எனமுடிவு செய்யப்பட்டது.

1968 ஆம் ஆண்டு மெக்சிகோவில் நடந்த ஒலிம்பிக் பந்தயத்தில் R. பீமன் என்னும் அமெரிக்கன் தாண்டிப் பொறித்த சாதனை 29 அடி 2½ அங்குலம். அதுவே இறுதியான சாதனை என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறது இன்றைய உலகம்.

ஆராய்ச்சியாளர்களும் வல்லுநர்களும் மேலும் இதைப்பற்றி ஆராயத் தொடங்கினார்கள். முடிவு! முயற்சிசெய்தால், நீங்களும் 36 அடி தாண்டலாம் என்பதுதான் அந்த முடிவு. எப்படி என்று கேட்கின்றீர்களா? இப்படித்தான்.

உலகத்திலேயே மிக விரைவாக 100 மீட்டர் ஓட்டம் ஓடக்கூடிய ஆற்றலும், உலகத்திலேயே அதிக உயரமாகத் தாண்டக்கூடிய ஆற்றலும் உடைய ஒருவர் இந்த அற்புத சாதனையை ஆற்றிடமுடியும். ஆனால், அங்கே அவர்கள் ஆனால் என்று ஓர் குறிப்பையும் அல்லவா கூறுகின்றார்கள்.

விரைவாக ஓடக்கூடிய அந்த வீரர் ஓடி வந்து நீளத் தாண்டலில் முயற்சிக்கும்போது, வேகத்தைக் குறைத்திடக்கூடாது. அவ்வாறு குறைத்தால், உயரமாகச் செல்லுகின்ற ஆற்றலும் குறையும். பிறகு, குறித்த தூரத்தைத் தாண்டிட முடியாதல்லவா!

இவ்வளவு வேகமாக ஓடவும், உயரமாகத் தாண்டவும் கூடிய ஆற்றல்மிக்க ஒரு வீரன் எந்த ஆண்டு வரப்போகிறானோ? எங்கே பிறந்திருக்கிறானோ? யார் கண்டார்? கல்கி அவதாரத்துக்குக் காத்திருப்பதுபோல நாமும் காத்திருப்போம்!

விளையாட்டில் விடாக்கண்டன் !

தலை உடைந்து 130 ஆபரேஷன்கள். முக்குடைந்து 130 முறை தையல் போடப்பட்டது. 7 முறை தாடை (Jaw) உடைந்துபோய் சரிப்படுத்தப்பட்டது. 4 முறை விலா எலும்புகள் உடைந்துபோயின. 14 முறை இரண்டு முழங்கால்களும் உடைந்துபோய் சரியாயின.

இவ்வளவு நடந்ததும் பனியில் ஆடும் ஹாக்கி ஆட்டத்தில் தான் (Ice Hockey). அதுவும் இலக்குக் காவலராக விளையாடிய ஹாரிஸ் என்ற ஆட்டக்காரருக்குத்தான்.

ஹாரிஸ் பலமுறை காயப்பட்டு வீழ்ந்தபோது கூட அந்த விளையாட்டை அவர் விடவில்லை. மீண்டும் மீண்டும் ஆடி மகிழ்ந்தார். நாமாக இருந்தால் ஓடி ஒளிந்திருப்போம் அல்லவா?

அவரை ஹாக்கியின் 'இரும்பு மனிதன்' என்ற செல்லப்பெயரிட்டு அழைத்தனர் ரசிகர்கள்.

தொடர்ந்துவந்த துயரங்களையும் துடைத்தெறிந்து விட்டு, விடாமல் விளையாடி புகழ்பெற்ற ஹாரியை 'விளையாட்டில் விடாக்கண்டன்' என்று கூறி நாமும் மகிழலாம் அல்லவா!

எத்தனை துணிச்சல்!

சி.வி. அயர்லாந்து எனும் பெயருடைய 22 வயது நிரம்பிய அமெரிக்க இளைஞன் நீரில் குதிப்பதில் ஒரு புதிய சாதனையை நிகழ்த்தியிருக்கிறான். சான்பிரான்சிஸ்கோ என்னும் நகரில், கோல்டன் கேட் பிரிட்ஜ் எனும் இடத்தில் நின்றுகொண்டு அவன் தண்ணீரில் குதித்தான்.

அவன் நின்ற இடம் 71 மீட்டர் உயரமாகும். அதாவது 233 அடி உயரம். அவன் அங்கிருந்து தண்ணீரில் குட்டிக்கரணம் அடித்துக் குதித்தான். அவ்வாறு அவன் குதித்துத் தண்ணீருக்குள் போகின்ற போது அவன் சென்ற வேகமானது மணிக்கு 112 கிலோமீட்டர் (அதாவது மணிக்கு 70 மைல் வேகம்) என்று கணக்கெடுத்திருக்கின்றனர்.

உயரத்திலிருந்து தண்ணீருக்குள் குதித்து உள்ளே மூழ்கி பிறகு வெளியே வருவதற்குள் 'தம்' கட்டிக் கொண்டு இருப்பது எவ்வளவு பெரிய காரியம் என்பதை நினைத்துப் பார்க்கும்பொழுதே, உடம்பு சிலிர்த்துவிடுகிறதல்லவா!

கயிறு தாண்டிக் குதிப்பதற்கு !

தலைக்கு மேலே கைகளால் கயிற்றைச் சுற்றி, காலுக்குக் கீழே கயிறு வரும்போது தாண்டிக்குதிக்கும் வினையாட்டுக்குக் 'கயிறு தாண்டிக் குதித்தல்' (Skipping rope) என்று பெயர்.

இது ஒரு கடுமையான உடற்பயிற்சி தரும் விளையாட்டாகும். ஏனோ தெரியவில்லை நம் நாட்டிலே இதைப் பெண்களுக்கென்றே உள்ள பயிற்சி என்று ஒதுக்கி வைத்திருக்கின்றார்கள்.

பெண்களுக்கென்று நாம் நினைக்கும் இந்த கயிறு தாண்டிக் குதித்தலில், ஆஸ்திரேலியாவைச் சேர்ந்த ஒருவர், ஒரு உலக சாதனையைச் செய்திருக்கிறார். அதாவது, ஜே. எம். பார்னெட் (J. M. Barnett) என்ற அந்த மனிதர் 4 மணி நேரம் தொடர்ந்து, கால்களில் கயிறு சிக்கிவிடாமல் சாமர்த்தியமாக சுழற்றிக்குதித்த தோடு 118.0 தடவை தாண்டிக் குதித்திருக்கிறார்.

இதைப் படிக்கும் சிறுவர்கள், சிறுமிகள் ஏன் பெரியவர்கள் கூட, தாங்கள் திறமையை கொஞ்சம் பரிசோதனை செய்து பார்த்துக் கொள்ளலாம். எத்தனை நிமிடம் வரை நீங்கள் காலில் சிக்காமல் கயிறு தாண்டுகிறீர்கள்? எத்தனை தடவை முச்சு வாங்காமல், களைத்துப்போகாமல் தாண்டுகின்றீர்கள் என்று!

போட்டிக்காகப் பார்க்கவேண்டாம். ஒரு மனச் சாந்திக்காகத்தான்! அன்பு கூர்ந்து முயற்சித்துப் பாருங்களேன்!

எட்டித் தொடமுடியுமா?

எட்டி எட்டிப் பார்த்தாலும் குதித்துக் கையால் தொட முடியாத ஒரு உயரத்தை, அதாவது 7 அடி அங்குலம் உயரத்தை, ஓர் இளைஞன் தாண்டியிருக்கிறார்.

யிருக்கிறார். உயரத்தாண்டும் போட்டியில் உலக சாதனை இது.

ஆறடி தாண்டினால் பெரிய வீரன்தான் என்ற பழமொழி நிலவி வந்தக் காலம் பறந்தோடிப்போய் விட்டது. விளாதிமிர் யாஷின்கோ எனும் ரஷ்ய இளைஞன்தான் இந்த அபார சாதனையை நிகழ்த்தியிருக்கிறார்.

இதற்கு மேலும் இவர் தாண்டியிருக்கிறார். 2.35 மீட்டர் அதாவது 7 அடி 9 அங்குலம் வரை. ஆனால் அது உள்ளாடும் அரங்கத்தில் தாண்டியது என்பதால் உலக சாதனையாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை.

நாம் அண்ணாந்து பார்க்கிறோம். சீசீ இது புளிக்கும் என்று சொல்ல வாய் வரவில்லை. பேசியாவது மகிழ் வோம். செயல் வீரரைப் பாராட்டுவோம். வேறு என்ன தான் செய்வது? செய்ய முடியும்?

ஆபரேஷன் என்ன செய்யும் ?

அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த ஆல்பிரட் டைபோல்ட் எனும் கால்கேட் பல்கலைக்கழக மாணவன், 1942ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம், 21ந் தேதி, மேடிசன் ஸ்கொயர் கார்டன் எனுமிடத்தில் நடந்த 500 கெஜ ஒட்டப் போட்டியில் ஒரு பெரிய உலகசாதனையை நிகழ்த்தினான். 500 கெஜ தூரத்தை அவன் ஓடி முடித்த நேரம் 57.1 விநாடிகள்.

அவன் ஓடிய நேரத்தைப் பார்த்து வியக்கும் பொழுது, அவன் இருந்த நிலைமையையும் அறிந்தால் இன்னுமல்லவா வியப்பாக இருக்கிறது!

இந்த உலக வெற்றி வீரனுக்கு 67 முறை காலில் ஆபரேஷன்கள் நடந்திருக்கின்றன. அதிலும் கடைசி முறையாக காலில் வளர்ந்த 15 அங்குல தசை நார்கள் வெட்டி எறியப்பட்ட ஆபரேஷன் தான் அது.

அதற்குப்பிறகும் கால் தேறி, உள்ளம் கலங்காமல் ஓடி வெற்றி பெற்றிருக்கிறான் என்றால், அந்த மனத்தின்மை நமக்கெல்லாம் வரவேண்டாமா!

சிழச் சிங்கம்!

நியூயார்க் நகரைச் சேர்ந்த நத்தானியேல் விக்கர்ஸ் என்பவர்தான் அந்தச் சிங்கம். கோல்ஃப் ஆட்டத்தில் அசகரய சூரர்.

96 வயது வரையிலும் கோல்ஃப் போட்டி ஆட்டங்களில் பங்கு பெற்று பெரும் புகழ் எய்தியவர். ஓய்ந்த வயதிலாவது உட்கார்ந்து ஓய்வு பெற்றாரா? அதுதான் இல்லை. 103 வயது வந்த நாளில்கூட, வாரத்திற்கு மூன்று நாள் கோல்ஃப் ஆட்டம் ஆடி மகிழ்ந்திருக்கிறார்.

நாற்பது வயதில் நடக்கத் துணை கேட்கிறோம் நாம். 100 வயதிற்கு மேலும் விளையாட்டில் உள்ள ஆர்வத்தைப் பார்த்தீர்களா? நடையாக நடந்து பல மைல் தூரம் ஆடவேண்டிய ஆட்டமாயிற்றே இது என்று கூட பாராமல், ஆடி மகிழ்ந்திருக்கிறார். அவரது ஆர்வம் தான் என்னே?

குருட்டுக் குத்து!

1922ம் ஆண்டு, மெக்சிகோ நகரில் குத்துச் சண்டை போட்டி ஒன்று நடைபெற்றது. அதில் சாம் லாங்போர்டு என்பவருக்கும் கிட்சாவேஜ் என்பவருக்கும் இடையே தான் போட்டி இருந்தது.

அது, அதிக எடை உள்ளவர்களுக்காக நடக்கும் (Heavy Weight Boxing) குத்துச் சண்டையாகும். சாம்லாங் போர்டு எனும் வீரன் ஒரே குத்தில் கிட்சாவேஜை நாக் அவுட் செய்துவிட்டார். வெற்றி பெற்று விட்டார் சாம்லாங் போர்டு. இதில் சுவையான சேதி என்னவென்றால், சாம்லாங் போர்டுக்குக் கண் தெரியாது. தனது சாம்பியன் பட்டத்தை மீண்டும் பெற்றுக் கொண்டார்.

குருட்டுக் 'கோதாவில்' (களத்தில்) இறங்கி ஒரே குத்துதான் எதிரி நாக் அவுட். காட்டுக் குத்தையும் சமாளிக்கலாம். குருட்டுக் குத்துக்கு இணையேயில்லை போல் இருக்கிறது!

ஆஸ்திரேலியா போ! போ! போ!!!

1948ம் ஆண்டு ரங்கூன் மாநகரத்தில் இந்தியா பர்மாவுக்கிடையில் நடந்த எடைத் தூக்கும் போட்டியில் கலந்து கொள்ள இந்திய வீரர் ஒருவர் சென்றார். அவர் பெயர் கஸ்தூரி ஹரிகரன் என்பதாகும்.

அதற்குப் பிறகு, டெல்லிக்குச் சென்றவர் டெல்லியில் உள்ள எடைத் தூக்கும் பயிற்சிக் கழகத்தில்

மேலும் சிறப்புற பெரும் பணிகள் ஆற்றினார். பல்பீர் சிங் எனும் நம் இந்திய எடை தூக்கும் வீரரை 13 முறை இந்திய வெற்றி வீரனாக்கப் பயிற்சிகள் அளித்தார்.

இவ்வளவு சக்தி வாய்ந்த மனிதராக விளங்கிய ஹரிகரன், ஒரு ஆஸ்த்மா நோயாளியாக இருந்தவர் என்றால் நம்ப முடிகிறதா? ஆமாம்! ஆஸ்த்மாவைப் போக்க ஒரே வழி உடற் பயிற்சிதான் என்று 1942ம் ஆண்டு உடற்பயிற்சியைத் தொடங்கினார்.

ஆஸ்த்மா ஓடி ஒளிந்தது. அல்ல அல்ல ஒழிந்தது. ஆண்மை நிறைந்தது. அதனால்தான் அவர் 1948ம் ஆண்டு நாட்டின் பிரதிநிதியாக எடை தூக்கும் போட்டியில் கலந்துகொள்ளச் சென்றார்.

அத்தகைய சக்தி வாய்ந்த உடற் பயிற்சியை 'நம்பினோர் கைவிடப்படார்' என்ற உண்மை நிகழ்ச்சிகள் ஏராளம் உண்டு. ஆஸ்த்மா இருப்பவர்கள் கஸ்தூரி ஹரிகரனாக மாறலாம். நம்பிக்கையும் நல்ல உழைப்புமே நமக்குத் தேவை!

ஒற்றைக் காலால் முடியுமா?

ஒற்றைக் காலால் நிற்கவே முடியாதே! வேறு என்ன செய்ய முடியும்? ஜான் சுலீவன் எனும் அமெரிக்க நாட்டு இளைஞன் ஒரு கால் உள்ளவன். அவன் ஒரு காலால் நின்று, விளையாட்டுலகத்தையே ஆச்சரியத்தில் முழுகடித்திருக்கிறான்.

கூடைப் பந்தாட்டம், தளப்பந்தாட்டம் (Base ball) இரண்டிலும் சிறந்த விளையாட்டு வீரன் அவன். தனது

பள்ளியின் பிரதிநிதியாக, ரக்பி ஆட்டத்திலும் வினையாடியிருக்கிறான்.

அதைவிட இன்னொன்று, தனது ஒற்றைக் காலால் 5 அடி 9 அங்குலம் உயரம் தாண்டி சாதனை புரிந்திருக்கிறான். எப்படி?

விதியின் வினையாட்டு !

கிரானடா நாட்டு சர்வாதிகாரி ஏழாம் முகம்மது (MUHAMMED-VII) என்பவன் தனது தம்பியான இளவரசன் யூசுபுவுக்கு மரண தண்டனை விதித்து விடுகிறான்.

மரண தண்டனையை நிறைவேற்றுவதற்கு முன்னர், யூசுபுவின் 'கடைசி விருப்பம்' என்னவென்று கேட்கப்படுகிறது.

அவனது விருப்பம் போல, சதுரங்க ஆட்டம் (Chess) ஆட அனுமதி அளிக்கப்படுகிறது. யூசுபுவும் ஆடத் தொடங்குகிறான் சிறையில். ஆட்டம் தொடங்கியது. ஆனால் முடியவில்லை. அதற்குள் அரண்மனையிலிருந்து சேதி வருகிறது. சர்வாதிகாரி முகம்மது இறந்துவிட்டான் என்று.

மரண தண்டனை உடனே நீக்கப்படுகிறது. சாகப் போனவன் சர்வாதிகாரம் மிக்க மன்னாளுக்கப் படுகிறான். ஆணையிட்டவன் அகால மரணம் அடைகிறான். சாவின் அடிவாரம் சென்ற இளையவன் சாகாமல் திரும்புகிறான். என்னே விதியின் வினையாட்டு!

கண்களைக் கட்டிவிட்டு கையில் யந்து தந்தால்!

கூடைப் பந்தாட்ட (Basketball) ஆடு களத்தில், கண்களைக் கட்டி, ஒற்றைக் காலில் நிற்க வைத்து, கையில் ஒரு பந்தையும் கொடுத்து, எதிரே 10 அடி உயரத்தில் இருக்கும் வளையத்திற்குள் பந்தை எறியச் சொன்னார்கள்.

100 முறை முயற்சித்ததில் 92 முறை சரியாக வளையத்திற்குள் பந்தை எறிந்து வெற்றி பெற்றான் ஒரு வீரன். வில்பரட் ஹெட்சல் (Wilfred Hetzel) எனும் அமெரிக்கன்.

வாய்ப்பிருந்தால், நீங்களும் ஒருமுறை முயற்சித்துப் பாருங்கள்! உங்கள் சாமர்த்தியம் புரியுமே!

மெதுவாகவா?

வேண்டாம் வேண்டாம்!

வேகமாக சைக்கிள் ஓட்டும் பந்தயம் உலக மெங்கனும் நடத்தப்படுகின்ற ஒன்றாகும். நம்மவர்கள் வேகமாக சைக்கிள் ஓட்டிப் போகும் பந்தய நிகழ்ச்சிகளையும் நீங்கள் பார்த்திருப்பீர்கள்.

குறைந்த தூரத்தைக் குறித்துக் காட்டி, மெதுவாக சைக்கிள் ஓட்டுங்கள் என்ற போட்டி நடத்துவதும் நமக்குத் தெரிந்த பந்தயம்தான். சைக்கிளில் ஏறி

உட்கார்ந்ததுமே மடமடவென்று விழுபவர்களைத்தான் பார்க்கிறோம். சிரிக்கிறோம். நமக்கு வேண்டியது வேடிக்கைதானே!

மெதுவாக சைக்கிள் ஓட்டும் பந்தயத்தை இனி நடத்தவே வேண்டாம் என்று பந்தயம் நடத்தியவர்கள் தீர்மானித்து முடிவு எடுக்கக் கூடிய நிலைக்கு ஆளாக்கி விட்டார் ஒரு சைக்கிள் வீரர். 1965ம் ஆண்டு அப்படி ஒரு முடிவினை எடுக்கக் காரணமாக இருந்த அந்த வீரரின் பெயர் சுகுனோபு மிட்சுஷி (Tsugunobu Mitsuishi). 39 வயதான டோக்கியோ நகரத்து வீரர் என்ன செய்தார் தெரியுமா?

மெதுவாக சைக்கிள் விடும் பந்தயத்தில், 45 மணி நேரம் 25 நிமிடங்கள் அசையாமல் நின்று கொண்டே யிருந்தார். அதனால்தான் மெதுவாக ஓட்டும் சைக்கிள் பந்தயம் நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது என்று 'கனிஸ்' எனும் புத்தகக் குறிப்பு ஒன்று கூறுகிறது.

தலைப் பந்தாட்டம் !

1961ம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதத்தில் செஸ்டர் எனும் நகரின் அருகில் உள்ள கியூன்ஸ்பரி எனும் இடத்தில் காலின் ஜோன்ஸ் (Colin Jones) எனும் 15 வயது பையன், ஒரு அரிய சாதனையை நிகழ்த்தியிருக்கிறான்.

பந்து ஒன்றை உயரப் போட்டு தலையால் முட்டி அடித்தவாறு (Heading) 3412 முறை செய்திருக்கிறான். கீழே விழாமல் தலையால் பந்தை முட்டி முட்டி உயரே

வைத்து ஆடுவதற்கு, அவன் எடுத்துக் கொண்ட
நேரம் 34 நிமிடங்களும் 8 விநாடிகளும் ஆகும்!

அது என்ன தலையோ தெரியவில்லை? பையன்
சமர்த்தன் தான். நீங்களும் எத்தனை தடவை செய்
கிறீர்கள் என்று முயற்சித்துப் பாருங்களேன்!

ஆளைப் பார்த்துப் பரிசு!

தண்ணீரில் மூழ்கித் தத்தளித்து, உயிருக்காகப்
போராடிக் கொண்டிருந்த 100 பேர்களைக் கரையேற்றிக்
காப்பாற்றினார் கிளி. போர்டு தான் என்பவர். அவர்
ஆற்றிய சாதனையைக் கண்டு அருகிலிருந்தோர்
பாராட்டினார்கள். பெருமையாகப் பேசிக் கொண்டாடி
னார்கள்.

அவரது தொண்டினையும் சேவைமனப்பான்மையை
யும் மதிக்க வேண்டும் என்பதற்காகப் பரிசளிக்க முடிவு
செய்து. அவருக்குப் பரிசொன்றையும் அளித்தார்கள்.
கிளிபோர்டுக்குக் கிடைத்த பரிசு என்ன தெரியுமா?
ஒரு சுருட்டு.

அதில் என்ன சுவையான செய்தி தெரியுமா? அவர்
புகை பிடிக்கும் பழக்கமே இல்லாதவர்.

ஆளைப் பார்த்துப் பரிசு தரவேண்டாமோ!

கோபம் வந்தது !

ஒரே குத்துதான் !

எகிப்தில் உள்ள நாகரட் எனும் நகரைச் சேர்ந்த வன் ஜிரனஸ் என்பவன். ஒலிம்பிக் பந்தயங்களில் பல முறை மல்யுத்தத்தில் வென்றிருக்கிறான்.

போட்டிக்கு ஜிரனஸ் வந்திருந்தான். போட்டியில் வெற்றியும் பெற்றுவிட்டான். கடைசி நாளன்று, விருந்துக்கு அவனை அழைத்திருந்தார்கள் அதிகாரிகள். கௌரவித்தனர். மறுநாள், ஜிரனஸ் தன் நண்பர்களை அழைத்து விருந்தளித்துத் தன் வெற்றியை விழா வாகக் கொண்டாடி விட்டான்.

அதற்கும் மறுநாள் அவனுக்கு உடல் அசதியால் உடல்நிலை சரியில்லை என்றாலும், அவன் வழக்கம் போல பயிற்சி செய்யப் போனான். பயிற்சிகளை அவன் ஒழுங்காகச் செய்யவில்லை என்று அவனுக்கு பயிற்சியளிப்பவருக்கு (Coach) கோபம்.

அதற்கும் மறுநாளில் ஜிரனஸ் வந்தபோது, விட்டு விட்டுப் பயிற்சி செய்கிறாய் என்று கோபித்துக் கொண்டார் பயிற்சியாளர். கண்டித்தார். அவன் ஒலிம்பிக்கில் வெற்றி பெற்றுவிட்ட பிறகும், ஓய் வெடுத்துக் கொள்ளாமல் பயிற்சி செய்திருக்கிறான். ஆனாலும் அது சரியில்லை என்ற கோபம் கொண்ட பயிற்சியாளரால், தன்னையே கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை போலிருக்கிறது.

தன் கத்தியினால் ஓங்கி ஒரு குத்து குத்தி விட்டார். ஜிரனஸ் அங்கே மாண்டு போனான் என்பதாக ஒரு

வரலாற்றுக் குறிப்பு. பயிற்சியைச் சரிவரச் செய்ய வில்லை என்பதற்காக இப்படி ஒரு தண்டனை பயிற்சியே செய்யாத எத்தனை பேர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று அந்தப் பாடும் பயிற்சியாளருக்குத் தெரிபாமலா போயிற்று?

அந்தக் காலத்தில், பந்தயத்திற்கும் பயிற்சிக்கும் அவ்வளவு மரியாதை தந்திருக்கின்றார்கள் வீரர்களும் பயிற்சியாளர்களும்.

தேங்காய் கிடைக்கவில்லையோ என்னவோ?

பரீட்சைக்கு செல்வதற்கு முன்னர் மாணவர்கள், பிள்ளையார் கோயிலில் முன் நின்றுகொண்டு, பரீட்சையில் வெற்றி பெற்றுவிட்டால் 100 தேங்காய் உடைக்கிறேன் என்று தலையிலே குட்டிக்கொண்டு வேண்டிக் கொள்வார்கள்.

இதுபோன்ற பிரார்த்தனைப் பழக்கம் பரீட்சைக்குப் போவதற்கு மட்டுமல்ல, விளையாட்டுப் போட்டிக்குப் போவதற்கும் தொடர்ந்து சென்றிருக்கிறது. நம் நாட்டில் தேங்காய். கிரேக்க நாட்டில் தேங்காய் கிடைக்கவில்லை போலிருக்கிறது. அவர்கள் என்ன செய்தார்கள் தெரியுமா?

கி. மு. 444ஆம் ஆண்டு நடந்த கிரேக்க நாட்டு ஒலிம்பிக் பந்தயத்தில் கலந்துகொள்வதற்காக ஒருவன் புறப்பட்டான். அவன் பெயர் செனபன். தான் புறப் படுவதற்கு முன், அப்ரோடைட் என்ற தேவதையுள்ள கோயிலுக்குச் சென்று வேண்டிக்கொண்டான்.

‘போகின்ற ஒலிம்பிக் பந்தயத்தில், வெற்றி பெற்று விட்டால், 100 அடிமைப் பெண்களைக் கொண்டு வந்து உன் ஆலயத்தில் சேவை செய்ய விடுவேன்’ என்பது தான் அவனது பிரார்த்தனை. வெற்றி பெற்றபிறகு வாக்குத் தவறாமல், அப்படியே 100 பெண்களையும் அழைத்து வந்து சேவை செய்யவும் விட்டுவிட்டான்.

நமக்குத் தேங்காய் எளிதாகக் கிடைப்பதுபோல, அவனுக்கு மங்கைகள் நூறுபேர் எளிதாகக் கிடைத்திருக்கின்றார்கள் பாருங்களேன்!

இஷ்டம்மடாத இட்லர்!

ஜெர்மனியில் இட்லர் ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்த காலம். உலகையே வென்று தன் ஆட்சிக்குக் கீழ் கொண்டு வந்து ஆளவேண்டும் என்று வெறி அவனை ஆட்டிப்படைத்துக் கொண்டிருக்கும் வேளை. வீரமிக்கப் படைகள் வேண்டும் என்று வீரர்களைச் சேர்த்து முகாமிட்டுப் பயிற்சியளித்து வந்த நேரம். அவரது படையில் இந்தியர்களும் சேர்ந்து பயிற்சி பெற்றிருந்தார்களாம்.

இந்திய வீரர்களுக்கு ஓய்வு கிடைக்கும்பொழுதெல்லாம், சடுகுடு ஆட்டத்தை மிகவும் விரும்பி ஆடிக்களிப்பார்களாம். ஒரு நாள், அந்த வழியாகச் சென்ற இட்லர் அதனைப் பார்க்க நேர்ந்தது. அவனது மனம் அந்த ஆட்டத்தில் லயித்துப்போய் விட்டது. பாடிக் கொண்டே ஒருவன் எதிரிகள் இருக்குமிடத்திற்குச் சென்று, அவர்களை ஒரு கலக்குக் கலக்கிவிட்டு மீண்டு வருவதும், அவர்களும் சளைக்காமல் பிடிப்பதும் போராடுவதும் போன்ற வீரச் செயல்கள் அவனை வியப்பில் ஆழ்த்தின.

இந்த ஆட்டத்தைத் தன் நாட்டு வீரர்கள் அனைவருக்கும் பயிற்சி கொடுத்துப் பழக்கிவிட்டால், வீரமும் விவேகமும் கொப்பளிக்குமே என்று திட்டமிட்டவனாய், அருகிலிருந்த அதிகாரி ஒருவரை அழைத்து, அது எந்த நாட்டு ஆட்டம் என்று கேட்டானாம்.

இந்தியா என்று பதில் வந்ததும், அவனது மனம் உடனே மாறிப்போய் விட்டதாம். அடிமைகளாய் வாழுகின்ற இந்தியர்களால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இந்த ஆட்டத்தைத் தம் மக்கள் ஆடுவதை அவன் விரும்பவில்லையாம். எனவே, அந்த எண்ணத்தை உதறிவிட்டு, ஏளனப் பார்வையை உதிர்த்துப்போய் விட்டானாம்.

நன்மைகள் கிடைக்கக் கூடியதாக இருந்தாலும், அடிமை நாட்டு ஆட்டம் என்றதும் அவனது சுதந்திர வெறி தடுத்துவிட்டது என்று ஒரு சிலர் சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இது ஒரு செவிவழிச் செய்தி.

இது எவ்வளவு தூரம் உண்மையோ நமக்குத் தெரியாது. பலரைக் கவர்ந்திழுக்கின்ற நம் சடுகுடு ஆட்டம், இன்னும் பல நாடுகளுக்கும் பரவாமலே இருக்கின்றது என்பது உண்மைதான். இட்லரை மயக்கிய இந்த ஆட்டம், அன்று அவன் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தால், இன்று ஒலிம்பிக்கில் போட்டிக்குரியதாக அல்லவோ ஏற்றம் பெற்றிருக்கும்!

இட்லர் இஷ்டப்படாதது நமக்கு எவ்வளவு பெரிய நஷ்டம் பார்த்தீர்களா!

யோசனைத் திலகம் !

1857ம் ஆண்டு, நியூபார்க் நகரத்தில் சதுரங்க (chess) ஆட்டப் போட்டி நடைபெற்றது. அது

அமெரிக்க நாட்டு வெற்றி வீரரைத் (champion) தேர்ந்தெடுப்பதற்காக நடத்தப்பெற்ற போட்டியாகும்.

நடைபெற்ற பல போட்டிகளில், மர்பி (Morphy) என்பவருக்கும், லூயிஸ் பால்சன் (Louis paulson) என்பவருக்கும் நடைபெற்றப் போட்டியில், சுவையான நிகழ்ச்சி ஒன்று நடந்தது.

லூயிஸ் பால்சன் என்பவர் ஒருமுறை, தனது ஆட்டக் காயை நகர்த்த வேண்டியிருந்தபொழுது, யோசனை செய்யத் தொடங்கினார். யோசனை செய்வதாக அவருக்கு நினைவே இல்லைபோலும். யோசனைக்குள்ளேயே சூழ்ச்சிவிட்டார்.

அவ்வாறு அவர் யோசனை செய்த நேரம் 14 மணி 28 நிமிடங்கள். யோசனைக்குப் பிறகு காயை நகர்த்தி ஆடினார்.

கடைசியில் என்ன ஆயிற்று என்று நினைக்கிறீர்கள்? லூயிஸ் தோற்றார். மர்பி வென்றார். இவ்வளவு பொறுமையாக, அமைதியாக, அமர்ந்து பல மணி நேரம் யோசித்த அவரை யோசனைத் திலகம் என்று அழைத்திருக்கலாம்! அவர்கள் அழைக்காவிட்டாலும் நாம் அழைக்கலாமே!

கல்யாணம் வேண்டும்!

கணவன் வேண்டாம்!

ஆன்டிரியா லிஞ்ச் எனும் இளநங்கைக்கு ஓர் ஆசை. 60 மீட்டர் ஓட்டத்தை 14 விநாடிகளுக்குள் ஓடி முடிக்கும் முதலாவது இங்கிலாந்துப் பெண்ணாக

விளங்க வேண்டும், சாதனை புரிய வேண்டும் என்பது தான் அந்த ஆசை.

இங்கிலாந்து நாட்டின் சிறந்த வீராங்கனைகளும் ஒருத்தியாக விளங்கிய ஆன்டிரியாவுக்கு, இன்னும் ஒரு ஆசையான பிரச்சினையும் கூடவே தொடர்ந்து வந்தது.

அவளது 21வது வயது பிறந்த நாள் வரும் பொழுது, அவள் விரும்பிய இளைஞன் பிரியன் மிகே யுடன் நிச்சயதார்த்தம் நடக்கும் என்றும் முடிவு செய்யப்பட்டபோது, ஆன்டிரியா மகிழ்ச்சியால் திளைத் துப் போனாள்.

ஆனால், பிரியன்மிகேயின் விருப்பமோ வேறு மாதிரியாக அமைந்திருந்தது. தனக்கு வரப்போகின்ற மனைவி விளையாட்டு மைதானத்தில் அதிக நேரம் இருந்து பயிற்சி செய்வதை அவன் விரும்பவில்லை. தான் விரும்பவில்லை என்பதையும் வெளிப்படையாகக் கூறி, தடுத்திட முயன்றான் பிரியன்.

தனது பிரியனின் எண்ணம் இப்படி இருக்கும் என்று ஒரு சிறிதும் நினைத்து பார்த்திராத ஆன்டிரியாவுக்கு, அது பெரும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது. மணமா, மனம் கவர்ந்த விளையாட்டா என்ற போராட்ட நினைவுக்குள் புயலில் கலமானாள் அந்த நங்கை.

முடிவு? 'இப்பொழுதுதான் நான் எனது திறமையில் முன்னேறக்கொண்டு வருகிறேன். லட்சியத்தை எட்டிப் பிடித்திடும் நேரத்தில், ஆசைக்காக லட்சியத்தை விட்டு விடமாட்டேன். கல்யாணம் வேண்டும். ஆனால், லட்சியத்தை அலட்சியம் செய்கின்ற

கணவன் வேண்டாம்' என்று நிச்சயதார்த்தத்தை முறித்துக் கொண்டாள் ஆன்டிரியா.

பெரும் லட்சியத்திலே தன்னை புகுத்திக் கொண்டு, எண்ணியதைப் பெற்றுப் பெரும் புகழடைந்தாள் ஆன்டிரியா. 'எண்ணியதில் திடமாக இருந்து, செயலில் மும்முரமாக உழைத்து, எப்பொழுதும் ஒரே நினைவுடன் செயல்படுபவர்களே முன்னுக்கு வருகிறார்கள். புகழ் பெறுகின்றார்கள்' என்ற உண்மைக்கு எவ்வளவு பொருத்தமான பெண்ணாக விளங்குகின்றாள் ஆன்டிரியா! அந்த வீராங்கனையின் மனத் திண்மை தான் என்னே!

பின்னோட்டத்தில் ஒரு கண்ணோட்டம்!

முன்னாலே ஓடுவதுதான் நமக்குத் தெரியும். நம்மவர்களில் முன்னே ஓடுவோரை, போட்டியில், தான் பின்புறமாக ஓடிவந்து விரட்டி வெல்லமுடியும் என்று சாதனை செய்து காட்டி இருக்கிறார் என்றால் கேட்க ஆச்சரியமாக இருக்கிறதல்லவா!

100 கெஜ தூரத்தை பின்புறமாகவே (Back Wards) 14 வினாடிகளில் ஓடி ஒரு உலக சாதனையை நிகழ்த்தி யிருக்கிறார் ஒருவீரர். அந்த வீரனின் பெயர் டாரன்டோ என்னும் ஊரைச் சேர்ந்த ஈ. ஃபாரஸ்டர். கேட்டிக்காரரல்லவா!

நம்மவர்கள் ஒரு சிலர் வேகமாக 100 கெஜ தூரத்தை பதினான்கு வினாடிகளுக்கு மேலாக அல்லவா ஓடுகின்றார்கள். முன்னும் பின்னும் முரணாக இருந்தாலும்

யார் முன்னால் வருவார் என்று ஓட விட்டுப் பார்த்தால், அந்தப் போட்டி மிகவும் கடுமையாக அமைந்து விடாதா? எதிலும் திறமை தானே வெல்லும்.

வீரநெஞ்சம் !

மேசைப் பந்தாட்டப் போட்டியில் இரு வீரர்கள் கலந்து கொண்டனர். அது கால் இறுதிப் போட்டிக்கு (Quarter Finals) முன்னதாக ஆடக் கூடிய ஆட்டம். அதனால், மூன்று 'முறை' ஆட்டங்களில் (Game) இரண்டு முறை வென்றால் போதும் என்ற விதியுடன் ஆடப்பட வேண்டிய ஆட்டமாகும். ஆனால், அந்தப் போட்டியை நடுவர் நடத்திய விதமோ வேறு விதி முறையுடன் அமைந்துவிட்டது.

அறிந்தோ அறியாமலோ, அந்தப் போட்டி 5 முறை ஆட்டங்கள் ஆட வேண்டியதாயிற்று. அதில் வென்ற வீரர் என்று போட்டிக்குப் பிறகு அறிவிக்கப் பட்டவர் H.P. ஜோஷி என்பவர். ஆனால், அதற்குப் பிறகுதான் தெரிய வந்தது—போட்டி நடத்தப்பட்ட விதம் தவறான விதி முறையுடன் என்று.

'மூன்று ஆட்டங்கள்'தான் ஆட வேண்டும் என்ற முறைப்படி பார்த்தால், தோல்வியடைந்துள்ள வீரர் அதாவது ஜோஷியை எதிர்த்தாடிய வீரர் ஹல்டார் என்பவர்தான் வெற்றி பெற்றவராவார். '5 ஆட்டங்கள்' என்று பார்த்தால், ஜோஷிதான் வெற்றி பெற்றவராவார். ஆகவே, தவறு, நடுவரிடமிருந்து வந்திருக்கிறது என்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, வெற்றி தோல்வியை நிர்ணயிக்கின்ற இக்கட்டான கட்டத்துள் போட்டி நடத்தும் அதிகாரிகள் நின்று கொண்டிருந்த நேரத்தில், வென்ற வீரரிடமிருந்து ஓர் இனிய அறிவிப்பு எழுந்தது.

‘போட்டி விதிமுறைகளின்படி பார்த்தால், முதல் மூன்று ஆட்டங்களில் நான்தான் தோற்றிருக்கிறேன். அதனால் வெற்றி வீரர் D. ஹல்டார் தான், என்று ஜோஷி அறிவித்துவிட்டார். அதனால் அதிகாரிகளுக்கு ஒரு பெரிய சுமை நீங்கியது போன்ற மகிழ்ச்சியைப் பெற்றனர்.

ஜோஷி நினைத்திருந்தால், ‘நான்தான் வெற்றி பெற்றேன்’ என்று வாதாடியிருக்கலாம். வம்படித்திருக்கலாம். மீண்டும் ஒரு முறை போட்டியை நடத்திட வேண்டும் என்று வழக்குரைத்திருக்கலாம். ஆனால், அவ்வாறு செய்யாமல், விதி முறைகளுக்கேற்ப தன் தோல்வியை ஏற்றுக் கொண்ட வீர நெஞ்சத்தினராய், வினையாட்டு வீரர்களுக்கு வழி காட்டியாய் அமைந்திருக்கும் ஜோஷியை மனமாரப் பாராட்டுகிறோம்.

‘வெற்றி பெறுவதுதான் ஆட்டத்தின் நோக்கம். அதை எப்படியாவது பெற்றிட வேண்டும்’ என்று எத்தனையோ குறுக்கு வழிகளைப் பின்பற்றுகின்ற மனப்பாங்குக்கிடையே, இத்தகைய பண்புள்ள மனோநிலை வினையாட்டு வீரர்களுக்கிடையே வளர்வது, வினையாட்டுத் துறை வளர்ச்சிக்கு மேலும் வலுவூட்டுவதாக அமையும்.

தோல்வியை ஏற்றுக்கொள்ளத் துணிவு வேண்டும். வென்ற பிறகும். தோற்ற நிலையறிந்து அதை ஏற்றுக் கொள்ளும் மனோபக்குவமும் வரவேண்டுகிறோம்! சென்னை யில் 1978 செப்டம்பர் மாதம் 22ந் தேதி வெள்ளியன்று, மாநகராட்சி உள்ளாடும் அரங்கத்தில், பாரி வினையாட்டு மனமகிழ் மன்றத்தார் நடத்திய மேசைப் பந்தாட்டப் போட்டியில் நடைபெற்ற இந்த நிகழ்ச்சியை நினைக்கும் பொழுது, வினையாட்டுத் துறையில் விவேகம் வெகுவேகமாக மலர்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்ற உணர்வு மிகை மகிழ்விக்கிறது.